

- [ΟΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΕΚΛΟΤΗ](#)
- [ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΕΛ.Ε.Σ.Μ.Ε. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ, ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ](#)
- [Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΤΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ](#)
- [ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ](#)
- [Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΣΤΙΣ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ](#)
- [ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ- ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΦΑΛΜΑΤΑ](#)
- [Η ΚΕΡΚΟΠΟΡΤΑ ΤΗΣ ΙΣΛΑΜΙΚΗΣ ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ ΣΕ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟ ΜΕ ΤΟ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΑΜΥΝΑ](#)
- [ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ](#)
- [ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ ΚΑΙ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ](#)
- [ΠΕΡΙ ΕΞΟΠΛΙΣΜΩΝ ΔΟΚΙΜΙΩΝ](#)
- [ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΕΛ.Ε.Σ.Μ.Ε. "ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ", ΕΞΑΧΘΕΝΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ-ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ](#)
- [FOREIGNERS' BRIEFING](#)
- [ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΕΝΟΣ ΦΙΛΟΥ](#)

ΟΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΗ

Του Αντιστρατήγου ε.α. Η. ΚΑΖΟΥΚΑ

Τελείωσαν οι θερινές διακοπές σ' ένα μάλλον δροσερό καλοκαίρι. Θερμό όμως από πλευράς γεγονότων που απέσπασαν το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης και ανέβασαν το θερμόμετρο της ακροαματικότητας στα ύψη.

Η αντιτρομοκρατική δράση της Ελληνικής Αστυνομίας, εκάλυψε, κατ' αποκλειστικότητα, τόσο την τηλεόραση και το ραδιόφωνο, όσο και τον Τύπο. Στον ίδιο δρόμο η προσπάθεια των ΗΠΑ να πείσουν τη διεθνή κοινή γνώμη, και κυρίως την Ε.Ε., δια την ανάγκη ανάληψης πολεμικών επιχειρήσεων κατά του Ιράκ, του επομένου στόχου του κύκλου των χωρών του κακού.

Έτσι τα εθνικά μας θέματα επεσκιάστησαν, περιήλθαν σε δευτερεύουσα μοίρα και θα συνεχίσουν, παρ' ότι ορισμένες χρονικές προθεσμίες πλησιάζουν στα όριά τους, και το επόμενο δίμηνο, λόγω των πολιτικών εξελίξεων Τουρκίας, Σκοπίων, και γιατί όχι, των επικείμενων εκλογών της Τοπικής Αυτοδιοίκησης της χώρας μας, που δεν στερούνται πολιτικής διάστασης, όπως δείχνει και το καφενείο της ελληνικής υπαίθρου.

Παρά ταύτα το Κυπριακό εισέρχεται στην τελική του φάση και απαιτεί την ιδιαίτερη προσοχή και προσπάθεια δια μία ευτυχή εθνική λύση. Το Σκοπιανό σιγοκαίει κάτω από τις τελευταίες πράξεις δολιοφθοράς και ανταρσίας των αλβανικών εξτρεμιστικών στοιχείων, που φανερώνουν ότι δεν έπαψε να αποτελεί τη θρυαλίδα της πυριτιδαποθήκης των Βαλκανίων.

Η ύφεση τις ελληνοτουρκικές σχέσεις (Αιγαίο – Ευρωστρατός), εντάσσεται προφανώς στο γενικότερο κλίμα της αποσιωπούσεως των οποιωνδήποτε απαιτήσεων και διεκδικήσεων των γειτόνων μας, προκειμένου να επιτύχουν τη συναίνεση της χώρας μας δια την είσοδό τους στην Ε.Ε.

Δια τους βορείους γείτονές μας προέχει η ένταξη στην Ε.Ε. και στο ΝΑΤΟ. Είναι θέμα ζωτικό και στο σκοπό του θυσιάζονται τα πάντα, μηδέ εξαιρουμένων των χθεσινών εθνικών ηγετών.

Η ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ, με τη θετική οκταετή πορεία και τις ορθές και εθνικά συμφέρουσες απόψεις-παρεμβάσεις, θα συνεχίσει την παρουσία της κατά το προσεχές τετράμηνο με την εμφάνισή της στην έκθεση «DEFENDORY 2002», στις αρχές Οκτωβρίου, και την οργάνωση ημερίδας δια τις Ασύμμετρες Απειλές, στο τελευταίο δεκαήμερο του μηνός Νοεμβρίου.

Είναι συνεπώς αναγκαία η συμβολή όλων των μελών και φίλων δια την αρτία οργάνωση και επιτυχή διεξαγωγή των εκδηλώσεων. Ευελπιστώμεν.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ, ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ, ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Του Υποναυάρχου ε.α. Ι. ΙΩΑΝΝΟΥ Π.Ν.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ (ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ) ιδρύθηκε από παραιτηθέντες το 1993, για λόγους αξιοπρέπειας, Αξιωματικούς του Σ.Ξ και Π.Ν, και συμπληρώθηκε από έναν Ανώτατο Αξιωματικό της Π.Α. και από έναν Επιχειρηματία.

Η ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ τυπικά άρχισε την Ιστορία της την 30-9-1994, όταν υπεγράφη το Καταστατικό της το οποίο υπεβλήθη στο Πρωτοδικείο Πειραιώς και έγινε η σχετική καταχώρηση την 5-10-1994. Η πρώτη Έδρα της Εταιρίας ήταν επί της οδού Νοταρά 110-112 στον Πειραιά η οποία διετηρήθη μέχρι την 7-6-1999 οπότε στη συνέχεια μετεφέρθη στην Αθήνα επί της οδού Μαυρομιχάλη 182-184. Εκεί παρέμεινε μέχρι 10-9-2001 και ακολούθως μετεφέρθη επί της οδού Ηπείρου 1 όπου εξακολουθεί να ευρίσκεται μέχρι και σήμερα.

Οι σκοποί της ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ, όπως αυτοί περιγράφονται στο Καταστατικό της είναι οι εξής :

- Η μελέτη, ανάλυση και έρευνα σε θέματα στρατηγικής όπως, ενδεικτικά, στα αφορώντα στην στρατιωτική στρατηγική, στη γεωστρατηγική, στην οικονομική πλευρά, τις επιπτώσεις στο περιβάλλον και λοιπά συναφή αντικείμενα που απασχολούν ή ανακύπτουν στον Ελλαδικό χώρο, το χώρο των Βαλκανίων αλλά και την γενικότερη περιοχή της Μεσογείου Θαλάσσης και του Ευξείνου Πόντου.
- Η εξέταση των θεμάτων ασφαλείας που εμφανίζονται στον χώρο, ο οποίος αναφέρθηκε προηγουμένως.
- Η ενδυνάμωση κάθε προσπάθειας η οποία αποσκοπεί στη διατήρηση του Ελληνισμού στην Ελλάδα και στην αλλοδαπή.
- Η παροχή σε φορείς της κρατικής μηχανής ή της ιδιωτικής πρωτοβουλίας των εκτιμήσεων και εισηγήσεων που θα προκύψουν από την ανάλυση των θεμάτων αυτών.
- Η ενημέρωση της Ελληνικής και Διεθνούς κοινής γνώμης καθώς και του επιστημονικού ή ασχολουμένου με συναφή θέματα προσωπικού και Ιδρυμάτων της ημεδαπής και της αλλοδαπής.

Η εκπλήρωση του σκοπού της ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ επιτυγχάνεται μέσω :

- Διενέργειας ερευνών από τα μέλη της Εταιρίας ή και ανεξάρτητους ειδικούς μελετητές σε θέματα του ενδιαφέροντος της Εταιρίας.
- Παρουσίασης των θεμάτων αυτών, αλλά και λοιπών αναλύσεων, υπό μορφή διαλέξεων, σεμιναρίων ή ανακοινώσεων στον Τύπο, έκδοσης εντύπων ή ειδικών περιοδικών ως και οργάνωσης συνεδρίων για παρουσίαση θεμάτων τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό.
- Συνεργασίας με τους κρατικούς φορείς, οργανισμούς αλλά και συναφή ιδρύματα του εσωτερικού και του εξωτερικού για την ανάλυση θεμάτων που αφορούν στην ανταλλαγή πληροφοριών και την από κοινού μελέτη θεμάτων κοινού ενδιαφέροντος. Η Εταιρία ήδη συνεργάζεται με τα Υπουργεία Εξωτερικών και Αμύνης ενώ παλαιότερα υπήρξε συνεργασία και με τα Υπουργεία Αιγαίου και Ανάπτυξης. Επίσης σε πολύ καλό επίπεδο είναι η συνεργασία της Εταιρίας με το ΓΕΕΘΑ.
- Έκδοσης διμηνιαίου περιοδικού με τον τίτλο «ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ» με θέματα συναφή με τον γενικό σκοπό της Εταιρίας το οποίο και αποστέλλεται σε χίλιους και πλέον αποδέκτες.

Μετά την ιδρυτική της πράξη η ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ εκινήθει προς διεύρυνση των μελών της και σήμερα αριθμεί περί τα 150 μέλη μεταξύ των οποίων συμπεριλαμβάνονται Επίτιμοι Αρχηγοί Γενικών Επιτελείων και Μεγάλων Σχηματισμών, Ανώτατοι και Ανώτεροι Αξιωματικοί ε.α., Ακαδημαϊκοί, Διπλωμάτες, Καθηγητές Πανεπιστημίου, Επιχειρηματίες, Καταξιωμένοι στο χώρο τους Επαγγελματίες, Φοιτητές κ.α.

Η εν λόγω διεύρυνση κρίθηκε αναγκαία προκειμένου να υπάρχει πολυμέρεια απόψεων/αντιλήψεων προκειμένου τα προς μελέτη θέματα να προσεγγίζονται κατά το δυνατόν πλέον ρεαλιστικά.

Η οργάνωση και λειτουργία της ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ, πλέον του Καταστατικού της, βασίζεται και στον Κανονισμό Οργανώσεως Λειτουργίας (ΚΟΛ) και διοικείται από 15μελές Διοικητικό Συμβούλιο το οποίο στην παρούσα περίοδο συγκροτείται όπως παρακάτω :

Πρόεδρος	:	Αντιστράτηγος ε.α. Η. ΚΑΖΟΥΚΑΣ
Αντιπρόεδρος	:	Αντιναύαρχος ε.α. Π. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ Π.Ν.
Γεν. Γραμματεύς	:	Αρχιπλοίαρχος ε.α. Η. ΠΑΠΑΦΡΑΤΖΕΣΚΟΣ Π.Ν.
Γεν. Διευθυντής	:	Αντιστράτηγος ε.α. ΧΡ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
Ταμίας	:	Αντιστράτηγος ε.α. Γ. ΚΟΡΑΚΗΣ
Μέλη	:	Αντιστράτηγος ε.α. Χ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ
		Αντιναύαρχος ε.α. ΓΡ. ΔΕΜΕΣΤΙΧΑΣ Π.Ν.

Αντιναύαρχος ε.α. Ν. ΦΩΣΤΙΕΡΗΣ Π.Ν.

Αντιπύραρχος ε.α. Ε. ΣΚΛΗΡΗΣ

Υποστράτηγος ε.α. Δ. ΚΑΝΤΕΡΕΣ

Υποστράτηγος ε.α. Δ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

Υποναύαρχος ε.α. Ι. ΙΩΑΝΝΟΥ Π.Ν.

Ταξίαρχος ε.α. Κ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Επιχειρηματίας Α. ΚΕΦΑΛΛΩΝΙΤΗΣ

Μηχανολόγος Σ. ΙΓΓΛΕΣΗΣ

Η περαιτέρω λειτουργία της ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ βασίζεται σε πέντε Διευθύνσεις καθώς και σε ad-hoc συγκροτούμενες ομάδες. Οι Διευθύνσεις αυτές είναι οι εξής :

- **Διεύθυνση Μελετών :** Καλύπτει ένα βαρύ φάσμα Μελετών που αφορούν θέματα Εξωτερικής Πολιτικής και Εθνικής Αμύνης.
- **Διεύθυνση Διοικητικού – Οργανώσεως – Αναπτύξεως :** Καλύπτει τομείς που αφορούν την περαιτέρω πορεία της ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ σ' ότι αφορά την διείσδυσή της σε τομείς που είναι μέσα στους σκοπούς της. Επίσης καλύπτει θέματα εσωτερικής λειτουργίας της Εταιρίας.
- **Διεύθυνση Επιστημονικού Έργου :** Καλύπτει εξειδικευμένες μελέτες οι οποίες απαιτούν τεχνικές (υπό την ευρεία έννοια του όρου) γνώσεις, σε θέματα τα οποία υποστηρίζουν Εξωτερική Πολιτική και Άμυνα.
- **Διεύθυνση Υποστηρίξεως :** Καλύπτει τους τομείς της Βιβλιοθήκης και των Εκδόσεων της Εταιρίας.
- **Διεύθυνση Εθιμοτυπίας – Δημοσίων Σχέσεων :** Καλύπτει θέματα προβολής της Εταιρίας στον Ημερήσιο και Περιοδικό Τύπο, Τηλεόραση, Ραδιόφωνο κ.λ.π. Επίσης καλύπτει και τα θέματα παρουσιάσεως του Profile της Εταιρίας.

Από της συστάσεώς της η ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ έχει παράγει ένα σημαντικό έργο με ποικίλες εκδηλώσεις, είτε στην Αθήνα-Πειραιά και εγγύς της Αττικής περιοχές, είτε σε Ακριτικές περιοχές Κέρκυρα, Θράκη, Νήσοι Ανατολικού Αιγαίου κ.α. Συνολικά έχουν πραγματοποιηθεί σαράντα τρεις εκδηλώσεις, είτε με πάνελ είτε, σε ορισμένες περιπτώσεις, με μεμονωμένους διακεκριμένους ομιλητές, εκ των οποίων ενδεικτικά αναφέρονται οι παρακάτω προκειμένου να

σχηματισθεί μια εικόνα των θεματικών περιοχών στις οποίες αυτές αναφέρονται :

- Κυπριακό. Παρούσα Κατάσταση – Προοπτικές.
- Ισλάμ.
- Κοινή Εξωτερική Πολιτική και Πολιτική Ασφαλείας της Ε.Ε.
- Αμυντικό Πρόβλημα της Ελλάδος κατά την Προσεχή Δεκαετία.
- Ανάλυση νέων Δογμάτων του ΝΑΤΟ.
- Πανεπιστήμιο Εθνικής Αμύνης.
- Θουκυδίδης και Στρατηγική.

Επίσης η ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ έχει εκπονήσει δέκα εννέα Μελέτες επ' ωφελεία του ΓΕΕΘΑ και του ΥΠΕΞ. Ενδεικτικά αναφέρονται οι εξής :

- Λαθρομετανάστες και Εθνική Ασφάλεια.
- Νέο Διεθνές Δίκαιο Θάλασσας.
- Αμυντική Στρατηγική Αναθεώρηση.
- Ο Ρόλος των ΜΜΕ στις Σύγχρονες Ψυχολογικές Επιχειρήσεις.
- Κυβερνοπόλεμος.
- Διάθεση Δυνάμεων σε Πολυεθνικές Επιχειρήσεις.

Επί πλέον η ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ συμμετέχει ανελλιπώς στα διοργανούμενα ετησίως από το ΓΕΕΘΑ Σεμινάρια Χειρισμού Κρίσεων υπό τον τίτλο «ΑΘΗΝΑ» και με ικανοποίηση είδε επαλήθευση της ορθότητας των απόψεών της, μέσω ομιλίας που πραγματοποιήθηκε το 2001, κατά τη διάρκεια των Επιχειρήσεων στο Αφγανιστάν σ' ότι αφορά τους κανόνες που πρέπει να διέπουν τα ΜΜΕ κατά την κάλυψη των κρίσεων.

Παράλληλα η ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ συμμετέχει με ειδικούς ομιλητές σε εκδηλώσεις παρεμφερών Ινστιτούτων, σε συνέδρια του ΥΕΘΑ καθώς και της ΑΣΠ.

Επίσης από το 1999 και εντεύθεν, ανά διετία, έχει θεσπισθεί, κάθε περιπτώ έτος, η διοργάνωση Διεθνούς Συνεδρίου υπό τον τίτλο «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ» όπως αναφέρεται σε σχετικό άρθρο του παρόντος τεύχους.

Η ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ, μέσα στα πλαίσια του Έργου-Σκοπού της προγραμματίζει συζητήσεις με Πρέσβεις διαφόρων χωρών (Ισραήλ, Γιουγκοσλαβίας, Ινδίας, Βουλγαρίας κ.α.) και ως εκ τούτου τηρείται σε πολύ καλό επίπεδο ενημερότητας σ' ότι αφορά θέματα της περιοχής ενδιαφέροντός της αλλά και γενικότερου ενδιαφέροντος.

Επί πλέον η Εταιρία έχει εγγραφεί και στο Μητρώο μη Κρατικών Οργανισμών.

Άξιον λόγου να αναφερθεί είναι το γεγονός, ότι η ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ διατηρείται σε ένα υψηλό επίπεδο παραγωγής Εθνικού Έργου με μη αμειβόμενο προσωπικό αλλά προσωπικό το οποίο εργάζεται εθελοντικά επί συνεχούς βάσεως.

Σ' ότι αφορά τώρα τους στόχους της ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ, αυτοί δύνανται να συνοψισθούν ως εξής:

- Η περαιτέρω ανάπτυξη της συνεργασίας σε θέματα αμοιβαίου ενδιαφέροντος με το ΥΕΘΑ και ΥΠΕΞ καθώς και λοιπά εμπλεκόμενα Υπουργεία, Ας σημειωθεί ότι σε πολλές Ακριτικές περιοχές που έχουν μεταβεί πολυπρόσωπα κλιμάκια της ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ όλα τα έξοδα καλύφθηκαν από τους συμμετέχοντες ενώ καθ' ύλην αρμόδια Υπουργεία που χρηματοδοτούν ποικίλες εκδηλώσεις, περιορίστηκαν στην αρνητική απάντησή τους.
- Η ανάπτυξη συνεργασίας με αντίστοιχα Ινστιτούτα του Εξωτερικού και κατ' αρχήν με εκείνα της εγγύς περιοχής (Βαλκάνια, Χώρες Μαύρης Θάλασσας και Ανατολική Μεσόγειος).
- Η περαιτέρω ανάπτυξη του έργου της με διοργάνωση Συνεδρίων, Ημερίδων και πάσης μορφής εκδηλώσεων οι οποίες να είναι μέσα στα πλαίσια των σκοπών της Εταιρίας.
- Η διεύρυνση των μελών της προκειμένου να υπάρξει αύξηση του αριθμού τους σε συνδυασμό με επαύξηση γνωστικού αντικείμενου των μελών.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΜΥΝΤΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Του κ. Σ. ΜΟΥΛΙΑ

Προέδρου ΣΕΚΠΥ

Ο Σύνδεσμος Ελλήνων Κατασκευαστών Αμυντικού Υλικού (ΣΕΚΠΥ) ιδρύθηκε το 1982 και περιλαμβάνει το σύνολο της Ελληνικής Αμυντικής Βιομηχανίας, Κρατικής και Ιδιωτικής και είναι μέλη του, πλέον των 140 Ελληνικών Βιομηχανιών και Βιοτεχνιών.

Η Διοίκηση ασκείται από τον Πρόεδρο και το εννεαμελές Διοικητικό Συμβούλιο (ΔΣ), το οποίο εκλέγεται κάθε δύο (2) χρόνια από την Γενική Συνέλευση των Αμυντικών Βιομηχανιών.

Σκοπός του ΣΕΚΠΥ είναι η προάσπιση και προαγωγή των νομίμων συμφερόντων των Μελών του, η ανάπτυξη της Αμυντικής Ελληνικής Βιομηχανίας, η μείωση του μεγάλου σε βάρος τους Ελλάδος ισοζυγίου στον τομέα των αμυντικών υλικών και η προώθηση των εξαγωγών. Οι βασικοί στόχοι του Συνδέσμου, είναι προσαρμοσμένοι στην σημερινή πραγματικότητα και έχουν να κάνουν με την ενίσχυση της Ελληνικής Βιομηχανίας. Για την ενίσχυση αυτή, η σημερινή Διοίκηση του ΣΕΚΠΥ καταβάλλει κάθε προσπάθεια, ενώ το κύριο βάρος των προσπαθειών και ενεργειών της, είναι η όσο το δυνατόν αύξηση της Ελληνικής συμμετοχής στα εξοπλιστικά προγράμματα των Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων. Δηλαδή με πιο απλά λόγια να κατασκευάζονται αμυντικά προϊόντα από Ελληνικά χέρια. Η μεγιστοποίηση της Ελληνικοποίησης των αμυντικών προϊόντων θα έχει ως αποτέλεσμα :

Πρώτον, τον περιορισμό κατά το δυνατόν της ανεργίας και

Δεύτερον, την αυτάρκεια σε αμυντικά προϊόντα, στην περίπτωση που για κάποιο λόγο δεν θα είναι δυνατή η προμήθεια αμυντικών υλικών από οίκους του Εξωτερικού.

Η συμμετοχή των Ελληνικών Αμυντικών Βιομηχανιών στα εξοπλιστικά προγράμματα των Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων μπορεί και πρέπει να πραγματοποιείται. Άλλωστε σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά, τόσο οι κρατικές, όσο και οι ιδιωτικές αμυντικές βιομηχανίες, έχουν εκσυγχρονισθεί και διαθέτουν την κατάλληλη υποδομή, εμπειρία και γνώσεις για την κατασκευή ποιοτικών αμυντικών προϊόντων, σύγχρονης και υψηλής τεχνολογίας. Αυτό φαίνεται από το γεγονός ότι όλες οι Αμυντικές Βιομηχανίες παρακολουθούν τις διεθνείς εξελίξεις και προσαρμόζονται ανάλογα, δημιουργώντας συνεργασίες κυρίως με βιομηχανίες του Εξωτερικού που παράγουν προϊόντα προηγμένης τεχνολογίας. Το 95% των Ελληνικών Αμυντικών Βιομηχανιών είναι πιστοποιημένες κατά ISO 9000.

Με τη συνεργασία του Συνδέσμου Ελληνικών Βιομηχανιών (ΣΕΒ), ο ΣΕΚΠΥ ανέπτυξε το Γραφείο Διεθνών Σχέσεων της Ελληνικής Αμυντικής Βιομηχανίας, το οποίο λειτουργεί από 4 ετών και έχει σαν βασικό στόχο και σκοπό να παρακολουθεί τις διεθνείς τάσεις και εξελίξεις στον τομέα της κατασκευής νέων αμυντικών υλικών και να ενημερώνει τα μέλη του, επί των νέων εξελίξεων.

Η Ελληνική Αμυντική Βιομηχανία, παρά τις δυσκολίες, απέκτησε σημαντική υποδομή, σε εξοπλισμό και ανθρώπινο δυναμικό και έχει τη δυνατότητα κατασκευής πολλών αμυντικών υλικών άριστης ποιότητας, τα οποία συνοπτικά και κατά κατηγορίες είναι :

* Πυρομαχικά και εκρηκτικά.

* Όπλα και οπλικά συστήματα.

- * Στρατιωτικά και τεθωρακισμένα οχήματα.
- * Πλοία του Πολεμικού Ναυτικού.
- * Αεροπορικό υλικό.
- * Ηλεκτρονικά και ηλεκτρολογικά υλικά.
- * Υλικά τηλεπικοινωνίας και
- * Οπτικά και Ηλεκτροοπτικά.

Ο ΣΕΚΠΥ δίδει μεγάλη σημασία στην ανάπτυξη καλών σχέσεων και επαφών τόσο μεταξύ των μελών του όσο και με άλλες αμυντικές βιομηχανίες του Εξωτερικού. Γι' αυτό συμμετέχει και οργανώνει ημερίδες και συνέδρια αναλόγου περιεχομένου. Μάλιστα στα πλαίσια της φετεινής 12ης Διεθνούς Εκθέσεως Συμβατικών Συστημάτων Εθνικής Άμυνας Ξηράς, Θαλάσσης και Αέρος "DEFENDORY INTERNATIONAL 2002" που γίνεται στον ΟΛΠ του Πειραιά (1 έως 6 Οκτωβρίου 2002), οργανώνει στις 30 Σεπτεμβρίου 2002 στο Ξενοδοχείο "ASTIR PALACE" στην Βουλιαγμένη, το 3ο Διεθνές Συνέδριο ΣΕΚΠΥ με θέμα "Εξοπλισμοί - Συνεργασία - Οικονομία".

Τέλος, σύνθημά μας είναι : **Συνεργασία - Ποιότητα - Αξιοπιστία - Αυθεντικότητα.**

ΣΗΜΕΙΩΣΗ :

Ο σημερινός Πρόεδρος του ΣΕΚΠΥ κ. Σπύρος Μούλιας είναι Ανώτατος Αξιωματικός ε.α., Μ-Η Μηχανικός του ΕΜΠ, Απόφοιτος της Ανωτάτης Σχολής Πολέμου.

ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Το ακριβότερο οπλικό σύστημα είναι το πιο φθηνό.

Του Αντιστρατήγου ε.α. Γ. ΚΟΡΑΚΗ

Η χώρα μας τις τελευταίες δεκαετίες αντιμετωπίζει απροκάλυπτα απειλή από την Τουρκία και το ρόλο που της ανατίθεται στο πλαίσιο των πολιτικοστρατιωτικών ολοκληρώσεων για τη διαμόρφωση περιφερειακών συστημάτων ασφαλείας. Η τουρκική επιθετικότητα εκδηλώνεται με τους συνεχείς εξοπλισμούς και τους διακηρυσσόμενους στόχους της. Από τις αρχές του '90 παρατηρούνται σημαντικές αλλαγές σε όλα σχεδόν τα κράτη, ως προς τη δομή στρατιωτικής οργάνωσης και την παραγωγή και διεθνή διακίνηση οπλικών συστημάτων. Οι χώρες του ΝΑΤΟ ακολουθούν πολιτική μείωσης των στρατιωτικών δαπανών λόγω της κατάρρευσης του αντιπάλου στρατιωτικού συνασπισμού αλλά και της ανάγκης μείωσης των δημοσίων ελλειμμάτων με μόνη εξαίρεση την Τουρκία, που μολονότι το κατά κεφαλήν εισόδημα βρίσκεται σε χαμηλά επίπεδα, συγκρινόμενο με τις άλλες χώρες μέλη του ΝΑΤΟ, εν τούτοις, ο τουρκικός κοινωνικός σχηματισμός αποδέχεται τις υψηλές στρατιωτικές δαπάνες τη στιγμή που ως χώρα αντιμετωπίζει πολλά οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα. Το πολιτικό καθεστώς της χώρας αυτής υλοποιεί την στρατηγικά φιλόδοξη πολιτική της προκειμένου να διαδραματίσει ρόλο τοπικής υπερδύναμης, κάτι που ασφαλώς θα έχει θετικές επιπτώσεις στο σύνολο της τουρκικής κοινωνίας.

Είναι δικαίωμα και υποχρέωση κάθε χώρας να φροντίζει για την ασφάλειά της. Όμως οι εξόφθαλμα μεγάλες στρατιωτικές δαπάνες, συμβάλλουν στην περιφερειακή αστάθεια, εκτός από τις σοβαρές οικονομικές επιπτώσεις. Οι μεγάλοι εξοπλισμοί, αντί να ενισχύσουν την ασφάλεια, δημιουργούν συχνά αβεβαιότητα και ένταση μεταξύ των κρατών ενώ μειώνουν τις ευκαιρίες για οικονομική ανάπτυξη. Στις περισσότερες περιοχές όπου υπάρχει ένταση και αστάθεια, οι επιπτώσεις των αμυντικών δαπανών στην ευημερία των πληθυσμών είναι πολύ συχνά δραματικές.

Η υπεροπλία της επιπρόσθετα, καθιστά την Τουρκία απρόβλεπτη στη συμπεριφορά της, που πολλές φορές μάλιστα περιφρονεί τους διεθνείς κανόνες δικαίου, προβάλλοντας την επιθετικότητά της όπου και όταν εξυπηρετούνται οι στρατηγικοί της στόχοι. Η χώρα μας, που έχει γευθεί όχι μόνο την φραστική αλλά την έμπρακτη απειλή εκ μέρους της Τουρκίας, οφείλει να διατηρεί ισχυρή αποτρεπτική δύναμη. Η αμυντική θωράκιση της χώρας έχει προτεραιότητα γιατί χωρίς εθνική ανεξαρτησία δεν υπάρχει οικονομική ανάπτυξη. Χωρίς όμως οικονομική ανάπτυξη δεν μπορεί να εξασφαλισθεί η συνεχής και συνεπής αμυντική θωράκιση, χωρίς οικονομική ανάπτυξη δεν μπορεί να υπάρξει αμυντική στρατηγική.

Για να διασφαλίσουμε την αμυντική μας επάρκεια είμαστε υποχρεωμένοι να εξασφαλίζουμε τη διάθεση επαρκών οικονομικών πόρων που να κατευθύνονται στο χώρο των Ενόπλων Δυνάμεων.

Οι αμυντικές δαπάνες, που μετά το 1974 απορροφούν περίπου το 5% του ΑΕΠ, είναι μία δυσάρεστη αναγκαιότητα και έχουν αρνητικές αλλά και θετικές επιπτώσεις στην εθνική οικονομία.

Οι αρνητικές συνίστανται στο ότι πρέπει να γίνουν σε ορισμένο χρονικό πλαίσιο και επειδή δεν μπορούμε να παράγουμε τα οπλικά συστήματα που μας αναγκαιούν, ένα μεγάλο τμήμα του κεφαλαίου φεύγει έξω από τη χώρα μας. Επιπρόσθετα οι αμυντικές δαπάνες μειώνουν τις δυνατότητες της χώρας μας για κοινωνικές δαπάνες ή δαπάνες παιδείας. Στις θετικές επιπτώσεις υπολογίζονται οι δυνατότητες ενίσχυσης της εγχώριας παραγωγής, η απορρόφηση τεχνογνωσίας και οι δευτερογενείς επιδράσεις στην υπόλοιπη βιομηχανία (την μη αμυντική).

Από πολλές πλευρές υποστηρίζεται η άποψη ότι οι αγορές οπλικών συστημάτων ή οι επενδύσεις γενικότερα στην άμυνα ισοδυναμούν με απώλεια πόρων. Αυτή η προσέγγιση δεν είναι ορθή γιατί η άμυνα είναι δημόσιο αγαθό. Κανείς ποτέ δεν σκέφθηκε να καταργήσει την Αστυνομία, το Λιμενικό, τα Δικαστήρια, διότι μας εξασφαλίζουν το δημόσιο αγαθό που είναι η εσωτερική ασφάλεια. Η άμυνα και οι κάθε είδους επενδύσεις σε αυτή, ισοδυναμούν σε επενδύσεις, σε μονάδες αποτροπής που μας εξασφαλίζουν την ειρήνη, τη σταθερότητα και γενικά την ομαλή ανάπτυξη της οικονομίας. Ακούγονται διαμαρτυρίες για τα υψηλά ποσοστά των αμυντικών μας δαπανών π.χ. πρόσφατα ένας από τους «διαμορφωτές της κοινής γνώμης», διαμαρτύρετο για το χρηματικό ποσό των 700 δισεκατομμυρίων που έχει εγκριθεί από το ΚΥΣΕΑ για την αγορά 170 συγχρόνων αρμάτων μάχης, δεν έχω ακούσει όμως διαμαρτυρίες για τις επιχορηγήσεις που εδίδοντο κάθε χρόνο για τις ΔΕΚΟ που από το έλλειμμα ενός μόνο έτους θα μπορούσε να χρηματοδοτηθεί η αγορά του συγκεκριμένου πολεμικού υλικού που θα χρησιμοποιηθεί για περίοδο 20 ετών περίπου.

Εάν υπολογισθούν και τα Αντισταθμιστικά Οφέλη που οι ξένες εταιρείες από τις οποίες προμηθευόμεθα οπλικά συστήματα προσφέρουν στη χώρα μας, ιδιαίτερα μάλιστα όταν υπάρχει μεταφορά υψηλής τεχνολογίας, τότε από τις αμυντικές δαπάνες προκύπτει μετρήσιμο οικονομικό όφελος.

Το ουσιαστικό κέρδος από τα Αντισταθμιστικά Οφέλη προκύπτει μόνο όταν γίνονται σωστές προτάσεις και αποφεύγονται οι εύκολες λύσεις. (Έχουμε περίπτωση που υπολογίστηκε ως αντισταθμιστικό όφελος οι αφίξεις τουριστών από συγκεκριμένη Ευρωπαϊκή χώρα προς την πατρίδα μας οι οποίοι μάλλον θα έκαναν διακοπές στη χώρα μας έτσι και αλλιώς.

Το αξιόμαχο των ενόπλων δυνάμεων εξαρτάται από πολλούς παράγοντες όπως το ηθικό του προσωπικού, η εκπαίδευση, η οργάνωση, ο εξοπλισμός με σύγχρονα μέσα κ.λ.π. Εάν αντιπράξουμε τα πιο σύγχρονα οπλικά συστήματα δεν θα έχουμε κανένα αποτέλεσμα χωρίς τις ενέργειες των χειριστών και αυτό σηματοδοτεί την κύρια επίδραση του ανθρώπινου παράγοντα και η προς αυτόν μέριμνα της πολιτείας πρέπει να έχει υψηλή προτεραιότητα. Αν δεν φροντίσουμε για τους ανθρώπους, οπλικά συστήματα τεχνολογικής αιχμής από μόνα τους δεν πρόκειται να μας σώσουν. Επένδυση για την βελτίωση του προσωπικού δεν κινδυνεύει να απαξιωθεί ή να εξουδετερωθεί και είναι σίγουρα αποδοτική.

Για την κάλυψη των αναγκών σε σύγχρονα οπλικά συστήματα, τα Γενικά Επιτελεία των Κλάδων συντάσσουν 5ετές εξοπλιστικά πρόγραμμα. Η σχεδίαση γίνεται βάσει των συμπερασμάτων αναλυτικής μελέτης της απειλής, των ειδικών συνθηκών χρήσης των οπλικών συστημάτων, της αναδυόμενης σε κάθε τομέα τεχνολογίας και βεβαίως του ανθρώπινου παράγοντα. Η δόμηση του εξοπλιστικού παράγοντα πρέπει να έχει ως στόχο την αντιμετώπιση της απειλής και όχι τον εξοπλιστικό ανταγωνισμό. Πρέπει να σχεδιάζεται κατά τρόπο που να εξυπηρετεί την αμυντική στρατηγική της χώρας μας και όχι έναν άνευ λογικής εξοπλιστικό ανταγωνισμό που προσπαθούν να επιβάλουν τα οικονομικά συμφέροντα των μεγάλων αμυντικών βιομηχανιών και οι πολιτικές που εξυπηρετούν τα συμφέροντα αυτά.

Ένα εξοπλιστικό πρόγραμμα είναι ρεαλιστικό όταν στηρίζεται στην ποιοτική υπεροχή των οπλικών συστημάτων και την επαγγελματική εξειδίκευση του ανθρώπινου δυναμικού που θα χειρισθούν τα συστήματα και κινείται στο πλαίσιο των οικονομικών δυνατοτήτων της χώρας ώστε να μην τίθεται σε κίνδυνο η οικονομική ανάπτυξη και πορεία της χώρας ούτε να οδηγεί σε υπέρμετρο

εξωτερικό δανεισμό διότι τότε συνδυάζεται η υλοποίησή του με εξαρτήσεις (πολιτικές ή οικονομικές) με προφανή αρνητικά αποτελέσματα.

Σε ότι αφορά την επιλογή των κυρίων οπλικών συστημάτων που αναγκαιούν στις ένοπλες δυνάμεις (Αρματα – Α/Φ – Πυροβόλα – Πολεμικά Πλοία – κ.λ.π) που εντάσσονται στα εξοπλιστικά προγράμματα, από μελέτη της διεθνούς πρακτικής προκύπτει ότι το υλικό των Ε.Δ. διαχωρίζεται σε τρεις βασικές κατηγορίες, στο σύγχρονο πολεμικό υλικό που καλύπτει χρονική περίοδο χρησιμοποίησης 15 ετών περίπου, το εκσυγχρονισμένο υλικό (στο υπάρχον υλικό ενσωματώνονται οι σύγχρονες βελτιώσεις) και το παλιό υλικό. Αυτή τη διάκριση του υλικού οφείλουν τα Γενικά Επιτελεία να την λαμβάνουν υπόψη τους στη σύνταξη των εξοπλιστικών προγραμμάτων. Επίσης τα Γενικά Επιτελεία πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τους ότι το έδαφος ως παράγοντας ισχύος έχει υποβαθμισθεί. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι το έδαφος έχει πάψει να έχει σημασία στον σημερινό «παγκοσμιοποιημένο» κόσμο. Αποτελεί στοιχείο ισχύος αλλά με διαφορετική θεώρηση, διατηρεί δηλαδή τη στρατηγική του σημασία όχι η επιφάνεια αλλά μάλλον ως αφετηρία για επιχειρήσεις (κυρίως αεροπορικές) στο εσωτερικό της χώρας του αντιπάλου για επιχειρήσεις ελέγχου δρομολογίων κ.λ.π.

Αυτό που εξέφρασε κατά θαυμαστό μάλιστα τρόπο το πρώτο πολεμικό ανακοινωθέν του Αλβανικού Έπους «Αι ημέτεροι δυνάμεις αμύνονται του πατρίου εδάφους», σήμερα δεν μπορεί να αποτελεί στρατηγικό μας στόχο με την έννοια ότι οι μικρές χώρες δεν μπορούν να ελπίζουν ότι θα αντισταθούν για πολύ στηριζόμενοι ισχυρά στην στατική εδαφική άμυνα. Την άμυνά μας σήμερα οφείλουμε να την εξασφαλίσουμε με κατάλληλα οπτικά συστήματα με οργανωμένες ένοπλες δυνάμεις στη λογική της ισχύος ενός ισχυρού κράτους με την οποία μπορεί να προστατεύσει την εδαφική μας ακεραιότητα χρησιμοποιώντας οικονομικά, διπλωματικά και στρατιωτικά μέσα και πιέσεις που ασκούνται σε περιφερειακή αλλά και διεθνή κλίμακα.

Ένας λαός πρέπει να είναι ισχυρός ώστε να μην κινδυνεύει να απολέσει το έδαφός του. Οι όροι του παιχνιδιού έχουν αλλάξει και ευρίσκονται σε πλεονεκτική θέση τα κράτη (μικρά ή μεγάλα) που διαθέτουν τα πλεονεκτήματα που απαιτεί η σημερινή πραγματικότητα υπό την βασική προϋπόθεση ότι θα προσαρμόσουν ανάλογα την συμπεριφορά τους εγκαταλείποντας ξεπερασμένες αμυντικές στρατηγικές. Η ασφάλεια μιας μικρής χώρας όπως είναι η Ελλάδα, κατοχυρώνεται με αξιόπιστη αποτρεπτική δύναμη, διπλωματικές υπηρεσίες υψηλής ποιότητας και απόδοσης, αποτελεσματικές υπηρεσίες πληροφοριών, ανεπτυγμένη οικονομία και υψηλό επίπεδο πολιτισμικού τομέα που διαμορφώνει την εικόνα της χώρας και των ανθρώπων που επιδρά στις πολιτικές αποφάσεις των μεγάλων δυνάμεων.

Αυτές οι σκέψεις οφείλουν να προβληματίζουν τους υπεύθυνους προκειμένου να γίνουν οι σωστές επιλογές των οπλικών συστημάτων που θα αποκτήσουμε. Σε ότι αφορά τώρα την επιλογή του οπλικού συστήματος από οικονομικής και μόνο προσέγγισης ισχύει η αρχή «το ακριβότερο είναι το πιο φθηνό». Αυτό προκύπτει από τους δείκτες αποτελεσματικότητας. Για να γίνει αντιληπτή η αρχή θα την εξειδικεύουν σε ένα συγκεκριμένο παράδειγμα. Η εμπειρία από τον Πόλεμο του Κόλπου αλλά και από τους πρόσφατους πολέμους στην πρώην Γ/Β μας έδειξε ότι ο βαθμός αποτελεσματικότητας ενός τόνου κατευθυνόμενης βόμβας ήταν 51,25 μεγαλύτερος από ενός τόνου απλής βόμβας. Το κόστος μιας κατευθυνόμενης βόμβας είναι περίπου 10πλάσιο από ότι μια απλή της ίδιας κατηγορίας και αποτελεσματικότητας οπότε το συνολικό αποτέλεσμα είναι πως η καταστροφή ενός στόχου με κατευθυνόμενη βόμβα στοιχίζει 5 φορές λιγότερο από ότι με απλές. Αυτή η σχέση ισχύει για όλα τα είδη των οπλικών συστημάτων σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό.

Παλαιότερα τα Γενικά Επιτελεία ήταν υπεύθυνα για το σχεδιασμό και την υλοποίηση των εξοπλιστικών των προγραμμάτων. Θεωρήθηκε το σύστημα εξοπλισμών εντός των ΓΕ ότι παρουσιάζει αδυναμίες και μετά από προβληματισμούς και παλινδρομους σχεδιασμούς το 1995 ψηφίζεται ο νόμος 1992/95 με τον οποίο θεσμοθετείται η αναδιοργάνωση του ΥΠΕΘΑ με βασική καινοτομία τη σύσταση δύο νέων υπηρεσιών του Επιτελείου Υπουργού Εθνικής Αμύνης (ΕΠΥΕΘΑ) και της Γενικής Διεύθυνσης Εξοπλισμών (ΓΔΕ) που έχει την ευθύνη της υλοποίησης των προγραμμάτων αμυντικών εξοπλισμών καθώς και την αμυντική βιομηχανία, την έρευνα, τεχνολογία και αντισταθμιστικά οφέλη.

Με τις νέες ρυθμίσεις δεν γίνεται συνολική αντιμετώπιση του προβλήματος σχεδιασμός-υλοποίηση. Άλλος φορέας σχεδιάζει και άλλες υλοποιεί : Παρατηρούνται μεγάλες καθυστερήσεις στην υλοποίηση των προγραμμάτων εξ αιτίας του συντονισμού των δύο αυτών φορέων. Το σπουδαιότερο όμως μειονέκτημα από αυτή τη λειτουργία προκύπτει από τους προσλαμβανόμενους πολλούς συμβούλους που λειτουργούν εξωθεσμικά και από την συνολική σχεδόν αλλαγή του προσωπικού που επανδρώνει αυτές τις δύο υπηρεσίες με κάθε άλλη αλλαγή Υπουργού. Τα μειονεκτήματα αυτά οφείλουν οι υπεύθυνοι να τα αντιμετωπίσουν διότι το αξιόμαχο των Ενόπλων Δυνάμεων και γενικότερα η αμυντική αποτρεπτική μας ικανότητα είναι αποτέλεσμα μιας διαρκούς προσπάθειας όπου η ποιότητα του τελικού «προϊόντος» δεν επιδέχεται συμβιβασμούς οιαδήποτε τύπου, επειδή είναι απολύτου αξίας. Σπανίως υπάρχουν περιθώρια επανόρθωσης.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΣΤΙΣ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Του Παναγιώτη Ήφαιστου

Καθηγητού Διεθνών Σχέσεων και Στρατηγικών Σπουδών και Έδρα Jean Monnet για την Ευρωπαϊκή Πολιτική Ολοκλήρωση, Πάντειον Πανεπιστήμιο.

Εισαγωγή

Οι διεθνιστικές και κοσμοπολίτικες στοχαστικές στρεβλώσεις της ελληνικής κοινωνίας κατά τη διάρκεια των δύο αιώνων που διέρρευσαν μετά τον αγώνα ανεξαρτησίας του 1821, σε συνδυασμό με τις προβληματικές σχέσεις της πολιτικής εξουσίας με το στράτευμα τις τελευταίες δεκαετίες –και ιδιαίτερα την δεκαετία του 1960– εμπόδισαν τις ένοπλες δυνάμεις να καταλάβουν τον ρόλο που τους αξίζει στο κοινωνικοπολιτικό σύστημα της Ελλάδας.

Στο σύντομο σημείωμα που ακολουθεί, θα προσπαθήσω να αναπτύξω μερικές σκέψεις που εντάσσουν τον προβληματισμό για τον ρόλο των ενόπλων δυνάμεων μιας χώρας, σύμφωνα με τις δικές μου θεωρήσεις, στη ορθή βάση. Βασική υπόθεση είναι πως η ασφάλεια κάθε συλλογικής οντότητας ήταν, είναι και θα συνεχίσει να είναι η πιο σημαντική υπόθεση στην βαθμίδα των συλλογικών ιεραρχήσεων. Αυτό ισχύει τόσο για την εσωτερική ασφάλεια που διασφαλίζει την ομαλή λειτουργία των συμπεφωνημένων κανονιστικών δομών κάθε κοινωνικοπολιτικού συστήματος όσο και την εξωτερική ασφάλεια στο άναρχο διεθνές σύστημα.

Η αξία των Θουκυδίδειων θεωρήσεων

Την περασμένη δεκαετία, πολλές ευφάνταστες αναλύσεις πρόβλεπαν μια σταθερή και ευνομούμενη διεθνή τάξη όπου η εθνική αποτρεπτική στρατηγική ενός κράτους θα ήταν περίπου περιττή. Αρκεί να σημειωθεί πως αν υπάρχει κάτι αξιοσημείωτο που επιβεβαιώθηκε κατά τη διάρκεια της μεταψυχροπολεμικής εποχής είναι η θουκυδίδεια θεώρηση για το ρόλο της κατανομής ισχύος ως διαμορφωτικού παράγοντα της κατανομής ρόλων και συμφερόντων του διακρατικού συστήματος όπως διαμορφώνεται την ύστερη εποχή. Θυμίζουμε πως μεταξύ πολλών άλλων ο Θουκυδίδης διαπίστωσε πως σ' ένα (διεθνές) σύστημα που εξ ορισμού στερείται κοινωνικά νομιμοποιημένης ρυθμιστικής εξουσίας «το δίκαιο λογαριάζεται όταν υπάρχει ίση δύναμη για την επιβολή του» και πως όταν αυτό δεν ισχύει «οι δυνατοί κάνουν όσα τους επιτρέπει η δύναμή τους και οι αδύναμοι υποχωρούν και αποδέχονται». Με διαφορετικά λόγια, λόγω της ετερότητας των κοινωνιών τα πολιτειακά συστήματα που τις εκφράζουν διαφέρουν, γεγονός που έχει ως αποτέλεσμα να υπάρχει αντίστοιχος κατακερματισμός των συστημάτων διανεμητικής δικαιοσύνης. Έτσι, ενώ στο ενδοκρατικό επίπεδο το «κοινωνικό συμβόλαιο» και οι εν γένει δεσμοί μεταξύ των μελών της κοινωνίας συγκροτούν ένα βιώσιμο ηθικοκανονιστικό σύστημα προικισμένο με νομιμοποιημένες διανεμητικές ιδιότητες στο διακρατικό επίπεδο δεν υπάρχει δυνατότητα οροθέτησης του

δικαίου-δικαιοσύνης ή της άσκησης βίας για την επιβολή του. Γι' αυτό, εξ ορισμού, οι διεθνείς θεσμοί είναι έτσι όργανα τάξης και όχι δικαιοσύνης.

Η κρατική κυριαρχία και η σημασία της για τη συλλογική ελευθερία μιας κοινωνίας

Η εθνική-κρατική κυριαρχία με την οποία ιστορικά προικίστηκε κάθε κοινωνία που κατόρθωσε να κατακτήσει την συλλογική της ελευθερία είναι ουσιαστικά το μέσο που της προσφέρει την δυνατότητα να είναι συλλογικά ελεύθερη απέναντι σ' αυτούς που κατά καιρούς αποσκοπούν να ασκήσουν ηγεμονία στις διεθνείς σχέσεις. Της προσφέρει επίσης τη δυνατότητα να διεκδικεί –όπως εξάλλου επιτάσσει το διεθνές δίκαιο των νεότερων χρόνων– ισοτιμία με τις υπόλοιπες πολιτικά κυρίαρχες συλλογικές οντότητες του παγκόσμιου χώρου. Τέλος, το καθεστώς της εθνικής-κρατικής κυριαρχίας προσφέρει τη δυνατότητα σ' όλα τα κράτη να συναλλάσσονται, να συνεργάζονται και να διευθετούν τις διαφορές τους όταν συγκρούονται τα συμφέροντά τους ή όταν καταφεύγουν στην άσκηση πολεμικής βίας. Δεν είναι λοιπόν τυχαίο που η ασφάλεια κάθε κράτους βρίσκεται πάντοτε στην πιο υψηλή βαθμίδα των κοινωνικών προτεραιοτήτων και υπό αυτό το πρίσμα οι ένοπλες δυνάμεις ενός μη αναθεωρητικού κράτους είναι η υπέρτατη και ύστατη εγγύηση της συλλογικής ελευθερίας των μελών του. Βασικά, η συλλογική ελευθερία κάθε κοινωνίας, η ασφάλεια κάθε κράτους, τα μέσα που την διασφαλίζουν, δηλαδή οι ένοπλες δυνάμεις του και η διεθνής ειρήνη και σταθερότητα είναι κριτήρια ή παράγοντες άρρηκτα συνδεδεμένα.

Σημειώνεται πως μετά τον Θουκυδίδη, οι θεωρητικές, πολιτικές και ιδεολογικές συζητήσεις για την διεθνή ειρήνη και σταθερότητα δεν κατόρθωσαν έστω και κατ' ελάχιστον να εξέλθουν από αυτά τα διλήμματα που ο κλασικός στοχαστής υπό το πρίσμα άπογης επιστημονικής ουδετερότητας εξέτασε στο μνημειώδες έργο του *Πελοποννησιακός Πόλεμος*. Βασικά, θα μπορούσαμε να σκιαγραφήσουμε την ιστορία των διεθνών σχέσεων ως εξής:

A) Τα σχέδια σταθερότητας με αυτοκρατορία-ηγεμονία απότυχαν επιβεβαιώνοντας πως η επίτευξη ενός παγκόσμιου κράτους και ενός οικουμενικά ομοιόμορφου συστήματος διανεμητικής δικαιοσύνης προϋποθέτουν εξομοιωτική γενοκτονία πλανητικής κλίμακας.

B) Όλες οι «πρόσφατες» διεθνιστικές και/ή κοσμοπολίτικες απόπειρες (ρωμαιοκαθολική μονοκρατορία, ναζισμός, γάλλοι επαναστάτες, αμερικανικός κοσμοπολιτισμός του 19^{ου} αιώνα, μαρξισμός) απέτυχαν οδηγώντας στην σταδιακή προσαρμογή των πολιτειακών δομών του κόσμου στην κοινωνική ετερότητα του κόσμου. Ουσιαστικά, η κατάρρευση της ΕΣΣΔ συμβολίζει την συντριβή και του τελευταίου αξιοσημείωτου προπυργίου των διεθνιστικών-κοσμοπολίτικων ιδεών που επί χιλιετίες βρίσκονταν σε διαρκή διαπάλη με τη λογική που δημιούργουσε η ετερότητα μιας έκαστης κοινωνικής οντότητας στον κόσμο. Η συντριβή της Σοβιετικής Ένωσης αποτελεί, ουσιαστικά, ακόμη μια πανηγυρική επιβεβαίωση του γεγονότος πως το κράτος όπως αναπαράχθηκε τα νεότερα χρόνια καθ' εικόνα και καθ'

ομοίωση των κλασικών Πόλεων είναι τόσο η βασική μονάδα οργάνωσης της εξουσίας στον παγκόσμιο χώρο όσο και ο χώρος εντός του οποίου κάθε κοινωνία διασφαλίζει το υπέρτατο ανθρώπινο αγαθό της συλλογικής ελευθερίας.

Γ) Η κατάκτηση πολιτισμού στο επίπεδο των διεθνών σχέσεων που εκφράζεται με τον όρο «διεθνές δίκαιο» αποσκοπεί στην διασφάλιση της κυριαρχίας-ελευθερίας κάθε ανεξάρτητου κράτους. Το διεθνές δίκαιο, όμως, υπόκειται στους περιορισμούς που θέτει η ύπαρξη των αιτιών πολέμου (μεταξύ άλλων, αίτια πολέμου είναι ο ηγεμονισμός, η άνιση ανάπτυξη, οι παραμένουσες διακρατικές διενέξεις και οι επαναστατικές ιδεολογίες) Η εμπέδωση και αποτελεσματικότητα των κατά καιρούς συστημάτων συλλογικής ασφάλειας, επίσης, περιορίζεται για τους ίδιους λόγους.

Με συντομία: Το μεταψυχροπολεμικό διεθνές σύστημα είναι άναρχο, τα αίτια πολέμου υπάρχουν όσο ποτέ άλλοτε, οι αρχές του διεθνούς δικαίου αποτελούν τη βάση του καθεστώτος ρύθμισης των διακρατικών σχέσεων αλλά η εφαρμογή τους δεν διασφαλίζεται και κατά συνέπεια η ασφάλεια κάθε κράτους αποτελεί υπόθεση της ενδιαφερόμενης κοινωνίας. Έτσι, λόγω αυτού του εγγενούς ελλείμματος διεθνούς ασφάλειας που θέτει σε κίνδυνο τα μέλη κάθε κοινωνίας οι κυβερνήσεις των κρατών αναπτύσσουν επαρκή εσωτερική ισχύ (ένοπλες δυνάμεις και άλλοι συντελεστές ισχύος) και ταυτόχρονα επιδιώκουν εξωτερική εξισορρόπηση των απειλών (τυπικές και άτυπες συμμαχίες).

Είναι σημαντικό να τονιστεί περαιτέρω πως όσον αφορά τη βασική κρατοκεντρική δομή, τη μορφή και τον χαρακτήρα του διεθνούς συστήματος, οι σύγχρονες διεθνείς σχέσεις ουδόλως διαφέρουν από τα παρελθόντα:

- 1) Βασική μονάδα του καθεστώτος οργάνωσης των διεθνών σχέσεων είναι το κράτος και βασική αρχή του διεθνούς δικαίου η κρατική κυριαρχία (η τελευταία, στην κλασική εποχή των ελληνικών Πόλεων ήταν γνωστή ως «το ιδεώδες της ανεξαρτησίας»).
- 2) Οι διεθνείς θεσμοί είναι εξαιρετικά μεγάλης χρηστικής σημασίας στη διαχείριση των διακρατικών υποθέσεων αλλά για τους λόγους που αναφέρθηκαν μόλις είναι εξαρτημένες και όχι ανεξάρτητες μεταβλητές.
- 3) Η αναζήτηση ισχύος και ασφάλειας παραμένει σταθερά κύριο μέλημα των κοινωνιών.
- 4) Η ελευθερία κάθε κοινωνίας, τονίζεται ξανά, στηρίζεται στο οικείο σύστημα εσωτερικής και εξωτερικής ασφάλειας.

Υπό το πρίσμα της πιο πάνω θεώρησης των διεθνών σχέσεων, οι ένοπλες δυνάμεις μιας δημοκρατικά οργανωμένης χώρας, επειδή ακριβώς υπηρετούν τον υπέρτατο σκοπό της εθνικής ασφάλειας έναντι άλλων κρατών στο άναρχο διεθνές σύστημα συνιστούν την σημαντικότερη ίσως ομάδα αυτής της κοινωνίας. Ταυτόχρονα, εκπλήρωση αυτού του ρόλου προϋποθέτει πως οι ένοπλες δυνάμεις κατέχουν την σωστή θέση στο πολιτειακό σύστημα.

Πιο συγκεκριμένα, «ο πόλεμος είναι η συνέχεια της πολιτικής με άλλα μέσα», δηλαδή, «ο πόλεμος δεν έχει τη δική του γραμματική» αλλά διέπεται από την λογική των πολιτικών σκοπών μιας κοινωνίας: Η λειτουργία των ενόπλων δυνάμεων, η δομή τους, η αποστολή τους, η άσκηση βίας και οποιοσδήποτε άλλος ρόλος εντάσσονται στην λογική των πολιτικών στόχων της κοινωνίας στην οποία ανήκουν και τους σκοπούς της οποίας υπηρετούν.

Συνάγεται πως στο βαθμό που η ασφάλεια κάθε οργανωμένου κοινωνικού συνόλου στο άναρχο διεθνές σύστημα βρίσκεται και συνεχίζει να βρίσκεται στη πιο υψηλή βαθμίδα των συλλογικών προτεραιοτήτων και στον βαθμό που κανείς δεν μπορεί να εγγυηθεί την ασφάλεια ενός άλλου κράτους, οι ένοπλες δυνάμεις κάθε χώρας είναι ζωτικής σημασίας για την ασφάλεια και ευημερία της κοινωνίας ενός κράτους.

Το σύγχρονο διεθνές γίνεσθαι, στρατιωτική διπλωματία και η θέση-ρόλος του κράτους και των ενόπλων δυνάμεων

Τέλος αλλά όχι το τελευταίο που θα μπορούσε να αναφερθεί, πέραν του γεγονότος πως αποτελούν ένα σταθερά άριστα οργανωμένο κομμάτι του κοινωνικοπολιτικού συστήματος, οι ένοπλες δυνάμεις μιας χώρας, είναι σημαντικές για ένα μεγάλο αριθμό λόγων που αφορούν την εξωτερική πολιτική και την θέση-ρόλο του κράτους στο διεθνές γίνεσθαι. Ουσιαστικά, η μια όψη του νομίσματος της εξωτερικής πολιτικής είναι η καθαυτό διπλωματία και άλλη ο διεθνής ρόλος των ένοπλων δυνάμεων. Συνοπτικά, η στρατιωτική ικανότητα προσδιορίζει το ειδικό βάρος και τα διαπραγματευτικά ερείσματα ενός κράτους σε πλήθος διεθνών συναλλαγών και διεθνών συμμετοχών. Με συντομία:

1) Για τα μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης ο ρόλος ενός κράτους-μέλους στην υπό διαμόρφωση συλλογική άμυνα και ασφάλεια είναι συνάρτησης της ικανότητας συμμετοχής στη δομή άμυνας και ασφάλειας που οικοδομείται.

2) Οι πελατειακές σχέσεις μικρών και μεγάλων δυνάμεων συναρτώνται με την ικανότητα των λιγότερο ισχυρών κρατών αφενός να αμύνονται κατά των αναθεωρητικών κρατών που τα απειλούν και αφετέρου να είναι ενεργοί στρατηγικοί δρώντες των στρατηγικών εξελίξεων στην περιφέρεια που ανήκουν.

3) Οι ένοπλες δυνάμεις ενός σύγχρονου κράτους είναι κρίσιμο μέσο των διεθνών συμμετοχών μιας χώρας, πιο συγκεκριμένα, της «στρατιωτικής διπλωματίας». Μεταξύ άλλων: α) παροχή συμβουλών στην πολιτική ηγεσία για τους τρόπους πολιτικής αξιοποίησης της στρατιωτικής ισχύος υπό το πρίσμα των διεθνών εξελίξεων, β) συμμετοχή στελεχών των ενόπλων δυνάμεων στην επίσημη διπλωματική αντιπροσώπευση του κράτους σε άλλα κράτη ή διεθνείς θεσμούς, γ) μετά από εντολή της πολιτικής ηγεσίας, σύναψη στενών σχέσεων, μυστικού ή δημοσιοποιημένου χαρακτήρα, με τις ένοπλες δυνάμεις άλλων κρατών, δ) πάντοτε υπό το πρίσμα των πολιτικών εντολών, συμμετοχή και διαπραγματεύσεις στο ευρύ πλέγμα των διεθνών αμυντικών σχημάτων που αναπτύσσονται τα δέκα τελευταία χρόνια στον ευρωατλαντικό χώρο και στην Ευρώπη, ε) συμμετοχή σε διεθνείς αποστολές

(ανθρωπιστικές, «ειρηνευτικές» κλπ), στ) βοήθεια προς άλλους στρατούς (εκπαίδευση, υποδομή, τεχνολογία, κτλ) και ζ) συνεργασία με άλλα κυβερνητικά τμήματα, μυστικές αποστολές που εξυπηρετούν την αποτρεπτική ικανότητα των εθνικών ενόπλων δυνάμεων. Επίσης, στο ίδιο πλαίσιο, παραγωγή αναλύσεων, πληροφοριών και εκτιμήσεων για την κατανομή ισχύος στο διεθνές σύστημα, εκτιμήσεις των απειλών και ιεράρχησή τους υπό το πρίσμα της δεδομένης κατανομής ισχύος και προτάσεις πολιτικής για πρακτικές προσεγγίσεις που μεγιστοποιούν την εθνική ασφάλεια. Αναφορικά με το τελευταίο σημείο, προστίθεται πως στις προσεγγίσεις αυτές συμπεριλαμβάνονται οι συμμαχικές σχέσεις ή άλλου είδους συμφωνίες ή σχέσεις με τις ένοπλες δυνάμεις τρίτων κρατών που αντιμετωπίζουν τις ίδιες απειλές και προτάσεις για συγκεκριμένες επαφές, ενέργειες και άλλες στρατηγικές ή τακτικές κινήσεις που θα ενισχύσουν την θέση και τον ρόλο της χώρας στο πλαίσιο της δεδομένης κατανομής ισχύος. Επίσης, προτάσεις για επαφές, ενέργειες και αποστολές των ενόπλων δυνάμεων υπό το πρίσμα τόσο της δεδομένης κατανομής ισχύος όσο και υπό το πρίσμα του στρατηγικού περιβάλλοντος που δημιουργούν τα στρατηγικά και πολιτικά δόγματα των κρατών του διεθνούς υποσυστήματος στο οποίο ανήκει η χώρα.

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΦΑΛΜΑΤΑ

Πρωτοδημοσιεύθηκε στο Περιοδικό "ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΤΟΜΕΣ" το 1997

(Τεύχη 87 και 88)

Του Στρατηγού ε.α. Δ. ΣΚΑΡΒΕΛΗ

Ακαδημαϊκού - Επιτίμου Αρχηγού ΓΕΕΘΑ

Μετά δέκα και πλέον αιώνες, η ελληνική ιστορία θα χωρίζεται στο πριν από τη Μικρασιατική Καταστροφή μέρος και το μετ' αυτήν. Με αυτή τη φράση, πανεπιστημιακός δάσκαλος ήθελε, σε ομιλία του, να δώσει την πολύ μεγάλη για το Έθνος ιστορική διάσταση του συγκεκριμένου γεγονότος. Η ανθρώπινη ζωή είναι σύντομη με τα μέτρα της Ιστορίας, ώστε να μπορέσει ο άνθρωπος μιας ορισμένης εποχής να συλλάβει σε όλη του την έκταση ένα σημαντικό ιστορικό γεγονός, τις επιδράσεις του και τις συνέπειές του. Είναι δε και εξαιρετικά δύσκολο να διευκρινίσει τα αίτια που το προκάλεσαν, όταν ο ίδιος είναι μέρος του γίνεσθαι.

Σήμερα, όμως, ύστερα από εβδομήντα και πλέον χρόνια, είναι φυσικό να έχουν αποκρυσταλλωθεί οι απόψεις γύρω από το θέμα των "σφαλμάτων" αυτής της μεγάλης τραγωδίας του γένους. Υπάρχει πλούσια βιβλιογραφία, πολλές μελέτες και επίσης πολλές ερευνητικές εργασίες. Τα σφάλματα είναι πολλά και δεν είχαν στιγμιαίο χαρακτήρα, αλλά διάρκεια και εξελικτική πορεία μέσα στο χρόνο. Από αυτό συνάγεται ότι και οι υπεύθυνοι είναι πολλοί, διότι στη δραματική πορεία των γεγονότων είχαμε και εναλλαγή των προσώπων. Αν καταδικάστηκαν έξη - πέντε πολιτικοί και ένας στρατιωτικός - δεν σημαίνει ότι στα πρόσωπα αυτών εξαντλήθηκε η απονομή όλης της ευθύνης. Και πολλοί άλλοι ήσαν υπεύθυνοι, μόνο που οι έξη αυτοί ήσαν οι τελευταίοι διαχειριστές της εξουσίας, πολιτικής και στρατιωτικής, οι διαχειριστές της κατά το χρόνο της τραγωδίας. Χαρακτηριστικό είναι ένα σημείο της απολογίας του καταδικασθέντος εις θάνατο Αντιστρατήγου Γ. Χατζανέστη, Διοικητού της Στρατιάς Μικράς Ασίας, στην οποία ο Στρατηγός καταθέτει ότι εδιοίκησε τη Στρατιά για πολύ χρόνο, τους τελευταίους μόλις δύομισι μήνες, ενώ οι προκάτοχοί του την είχαν διοικήσει για πολύ περισσότερο χρονικό διάστημα. Εννοούσε με αυτό ότι και άλλοι είχαν την ευθύνη, διότι τα αίτια της επί των ημερών του επελθούσης καταστροφής, είχαν δημιουργηθεί πριν ο ίδιος αναλάβει τη διοίκηση. Μάλιστα, παραλλήλισε το θέμα με το θάνατο του ασθενούς στα χέρια του τελευταίου γιατρού, στον οποίο και επιρρίπτεται ολόκληρη η ευθύνη, ενώ στο μοιραίο συνέβαλαν και άλλοι γιατροί, που είχαν προηγηθεί.

Βέβαια, είναι συζητήσιμο αν, το Έκτακτο Στρατοδικείο που καταδίκασε με την ποινή του θανάτου τους έξη (Π. Πρωτοπαπαδάκη, Δ. Γούναρη, Ν. Θεοτόκη, Γ. Μπαλτατζή, Ν. Στράτο και Γ. Χατζανέστη), επεδίωξε τότε την πλήρη διερεύνηση των αιτίων και τον ακριβοδίκαιο επιμερισμό των ευθυνών ή απέβλεπε μάλλον στην εκτόνωση της δίψας του πλήθους για κολασμό, του ίδιου πλήθους που μετά την εκτέλεση της θανατικής ποινής έδειχνε αρκούντως μεταμελημένο και όπως γράφει ο Σ. Μαρκεζίνης στην "Πολιτική Ιστορία της Σύγχρονης Ελλάδος", ήταν σαν να έλεγε...."Ε ! Καλά ! Το ελέγαμεν μεν, αλλά όχι πάλιν και να τυφεκισθούν !"

Αλλά πως να επιμερισθούν δικαίως οι ευθύνες μέσα σ' ένα κλίμα έντονων πολιτικών παθών, φανατισμού και έξαψης ; Ο πολιτικός διχασμός που είχε ενσκήψει πολύ πριν από τη Μικρασιατική Καταστροφή, εξακολουθούσε να υπάρχει και κατ' αυτήν σε όλη του την ένταση. Ας μη μας διαφεύγει ότι η δίκη διεξήχθη υπό επαναστατική διακυβέρνηση. Παράδοξο φαίνεται ότι ένας από τους κατηγορούς, και μάλιστα του καταδικασθέντος Στρατηγού Χατζανέστη, υπήρξε ο προκάτοχός του στη διοίκηση της Στρατιάς Μ.Α., Αντιστράτηγος Α. Παπούλιας, που σύμφωνα με όσα προαναφέρθησαν, δεν ήταν άμοιρος ευθυνών.

Ο επίλογος της τραγωδίας γράφτηκε αρχικά στα Μουδανιά, με την ομώνυμη Συνθήκη Ανακωχής (11 Οκτωβρίου 1922), όπου οι ίδιοι Σύμμαχοι, Άγγλοι, Γάλλοι και Ιταλοί, που είχαν υπογράψει τη Συνθήκη των Σεβρών για τον διαμελισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, συμφώνησαν με τον Κεμάλ, άλλοτε εχθρό και τώρα φίλο, ερήμην μάλιστα της Ελλάδος, για το κλείσιμο της Μικρασιατικής εκστρατείας και την εκκένωση από τον ελληνικό στρατό της Ανατολικής Θράκης, μέχρι τον Έβρο ποταμό. Η Ελλάδα προσεχώρησε σ' αυτή μετά διήμερον. Στη συνέχεια, με την Συνθήκη Ειρήνης της Λοζάννης (Ιούλιος 1923) ολοκληρώθηκε ο επίλογος με τον οριστικό τερματισμό της εμπόλεμης κατάστασης μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας.

Την Ελλάδα εκπροσώπησε στη Λοζάννη ο μέγας πολιτικός Ελευθέριος Βενιζέλος. Ο μεγάλος αυτός εθνικός οραματιστής, που υπέγραψε τον επίλογο του θέματος, είναι ο ίδιος που είχε γράψει και το προοίμιό του, με τη Συνθήκη των Σεβρών 910 Αυγούστου 1920). Διότι η ιστορία της Μικρασιατικής περιπέτειας έχει την αρχή της στη Συνθήκη των Σεβρών, δημιούργημα δικό του. Η Ελλάδα των δύο ηπείρων και των πέντε θαλασσών είχε ήδη αρχίσει να υλοποιείται με την αποστολή της 1ης Μεραρχίας στην περιοχή της Σμύρνης (Μάιος 1919), με τη συγκατάθεση των Συμμάχων, που ήταν η απαρχή της Μικρασιατικής Εκστρατείας, μιας εκστρατείας με άδηλη έκβαση. Για τη Συνθήκη των Σεβρών ο Ουίνστον Τσόρτσιλ έχει δηλώσει : "Η αξία των όρων της Συνθήκης Εξηρτάτο από ένα μοναδικό στοιχείο, τον ελληνικό στρατό. Αν ο Ελ. Βενιζέλος και οι στρατιώτες του κατόρθωναν να επιβληθούν επί του Κεμάλ, έχει καλώς. Εάν όχι, τότε έπρεπε να αναζητήσουμε καλύτερες λύσεις. Την ειρήνη με την Τουρκία, έπρεπε, δια να την επιβάλουμε, να κάνουμε πόλεμο. Τη φορά αυτή οι Σύμμαχοι θα τον διεξήγαγον δι' εντολοδόχου". Ιδού λοιπόν τα αρχικά αίτια της συμφοράς. Εντολοδόχος η Ελλάδα, η οποία στη συνέχεια αφέθηκε μόνη από τους εντολείς Συμμάχους της, ιδιαίτερα από τη Γαλλία και την Ιταλία. Αξίζει να σημειωθεί η αρνητική στάση της Ιταλίας, παρά το γεγονός ότι ο δαιμόνιος πολιτικός μας είχε επιτύχει προγενέστερα μετά της Ιταλίας τη μυστική Συμφωνία Βενιζέλου - Τιττόνι (Ιούλιος 1919), που αφορούσε στο διαχωρισμό των εδαφών της Μ.Α. που θα περιήρχοντο στις αντίστοιχες χώρες (Ελλάδα - Ιταλία), στην παραχώρηση από την Ιταλία των υπ' αυτής κατεχομένων νήσων του Αιγαίου, πλην της Ρόδου και στην υποστήριξη από μέρους της των αξιώσεών μας επί της Βορ. Ηπείρου. Κατά δόλιο τρόπο η Συμφωνία καταγγέλθηκε αργότερα (1922) από την Ιταλία, στο κορύφωμα της καταστροφής. Ιταλία και Γαλλία, αφού βρήκαν λύσεις στα εδαφικά ζητήματά τους, τις οποίες και καταχώρωσαν σε Συμφωνίες με τον Κεμάλ (Συμφωνία Ρώμης Μαρτίου 1921 και Συμφωνία Αγκύρας Οκτωβρίου 1921 αντίστοιχα), στη συνέχεια τον εβοήθησαν σημαντικά κατά των Ελλήνων, όπως έκαναν και οι Μπολσεβίκοι της κομμουνιστικής πλέον Ρωσσίας, οι οποίοι είχαν υπογράψει με τον Κεμάλ τη Συνθήκη της Μόσχας (Μάρτιος 1921). Η Ιταλία υπήρξε και θα παραμένει ανταγωνίστριά μας στο χώρο των Βαλκανίων και δείγματα τούτου γευόμεθα και στις ημέρες μας. Οι προαναφερθείσες Συνθήκες και Συμφωνίες δεν απέφεραν στον Κεμάλ μόνο σημαντικό πολεμικό υλικό, αλλά του επέτρεψαν να αποσύρει στρατεύματα από τα βόρεια και νότια μέτωπά του και να τα προσανατολίσει έναντι των ελληνικών δυνάμεων, αποκτώντας με την πάροδο του χρόνου την αριθμητική υπεροχή.

Αλλά, ωσάν να μην έφθανε ο γεγονός ότι η Ελλάδα αφέθηκε μόνη, άνευ βοήθειας από τους Συμμάχους της, έχασε και τον πρωτεργάτη της ιδέας. Το μεγάλο όραμα της Συνθήκης των Σεβρών έχασε το μεγάλο οραματιστή του. Ο Ελ. Βενιζέλος, με το ένστικτο του πολιτικού, αναζήτησε αμαβάρπτιστη στηλαϊκή εντολή, προ της μεγαλόπνοης εθνικής εξόρμησης. Παρά τη διορατικότητά του διαψεύσθηκε από το αποτέλεσμα των εκλογών της 1ης Νοεμβρίου 1920. Η προσφυγή στις εκλογές του καταλογίζεται από πολλούς ως μέγα λάθος του. Σημασία έχει ότι ο εμπνευστής αναγκάστηκε να αποχωρήσει από το προσκήνιο και η εμπνευση διολίσθησε σε άλλα χέρια, που δεν ήσαν τόσο στιβαρά, όσο τα δικά του. Αυτό σίγουρα αποτελεί μία από τις αιτίες που οδήγησαν στον όλεθρο. Αν ο ίδιος πηδαλιούχουσε την υλοποίηση των σχεδίων του, πολύ πιθανόν η εξέλιξη να ήταν διαφορετική ή τουλάχιστον όχι τόσο καταστροφική. Η άποψη ότι προσέφυγε στις εκλογές, διότι επεζήτησε να απαλλαγεί της τεράστιας ευθύνης για τη συνέχιση ενός μεγαλόπνοου σχεδίου με διαφαινόμενη αβέβαιη και ενδεχομένως ολέθρια κατάληξη, δεν ευσταθεί, δεδομένων του χαρακτήρος του, του πατριωτισμού του και του αγωνιστικού του πνεύματος. Επίσης δεν ευσταθεί η άλλη άποψη, ότι οι εκλογές ήταν σχέδιο των Συμμάχων, οι οποίοι προέβλεψαν το αποτέλεσμα και παρέσυραν σ' αυτές τον Ελ. Βενιζέλο, προκειμένου να εύρουν σαν πρόσχημα διακοπής της συνεργασίας και της όποιας υποστήριξης προς την Ελλάδα, την επάνοδο στην εξουσία των φιλοβασιλικών και του Βασιλέως Κωνσταντίνου, προς τον

οποίο βέβαια ήταν γνωστό ότι έτρεφαν μεγάλη αντιπάθεια, που είχε την πηγή της στα γεγονότα του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Πράγματι, με το δημοψήφισμα της 22ας Νοεμβρίου 1920, ο βασιλεύς επανήλθε, παρά τη δήλωση Αγγλίας, Γαλλίας και Ιταλίας, ότι η επαναφορά θα προκαλούσε "νέα δυσμενή κατάσταση όσον αφορά τις μεταξύ των Συμμάχων και της Ελλάδος σχέσεις". Δεύτερο, λοιπόν, πολιτικό σφάλμα το δημοψήφισμα, είκοσι δύο ημέρες μετά το μέγα σφάλμα των εκλογών.

Επίσης, ατυχώς για μας, στην εποχή που αναφερόμεθα ήταν ακόμη έκδηλα τα σημάδια του πολιτικού διχασμού που είχε εμφανισθεί πριν μερικά χρόνια (1915) και είχε οδηγήσει στη διάσπαση του κράτους, με τη λειτουργία δύο Κυβερνήσεων (1916) μιας στην Αθήνα και μιας στη Θεσσαλονίκη (η δεύτερη γνωστή ως Κυβέρνηση Εθνικής Αμύνης υπό τον Ελ. Βενιζέλο). Τα έντονα πολιτικά πάθη και το αμοιβαίο μίσος που εδημιούργησαν μεταξύ των δύο παρατάξεων (βενιζελικών και βασιλικών) και που έφθασε ακόμη και σε δολοφονική απόπειρα κατά του Ελ. Βενιζέλου, και μάλιστα αμέσως μετά την υπογραφή της μεγαλειώδους Συνθήκης των Σεβρών, είχαν και τις πρακτικές επιζήμιες προεκτάσεις τους στην κρατική μηχανή και στο στράτευμα, αλλά και στους πολιτικούς ηγέτες, σε βαθμό που δεν τους άφηναν να προσδιορίσουν εκάστοτε ορθώς το εθνικό συμφέρον, παρασυρόμενοι και αυτοί είτε από το φανατισμό τους, είτε από τους φανατισμένους οπαδούς τους. Ιδιαίτερα όσον αφορά στο στράτευμα, η υπό ημερομηνία 14 Μαΐου 1921 έκθεση του Διοικητού της Στρατιάς Μ.Α. Αντιστρατήγου Α. Παπούλα προς τον τότε Υπουργό των Στρατιωτικών, αναγράφει ότι... "Παραδόξως όμως, υπό του νέου καθεστώτος ήρξατο η αθρόα επαναφορά τούτων ανεξαιρέτως (σημ. : εννοεί αποστρατευθέντες και αποταχθέντες αξιωματικούς) ως ει ενεργείτο εκταφή και ανάστασις νεκρών". Με αυτήν την αναταραχή στο στράτευμα, λόγω της επαναφοράς σ' αυτό κομματικών φίλων, αποτέλεσμα παρεμβατισμού λόγω της πολιτικής μισαλλοδοξίας, ξεκινούσε η Στρατιά για τις επιχειρήσεις του Μαρτίου 1921. Ο ελληνικός λαός στην πιο κρίσιμη καμπή της νεώτερης ιστορίας του βρέθηκε διχασμένος, αδύναμος, μέσα στην έξαψη των πολιτικών του παθών, να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις των καιρών. Αυτός ο διχασμός και οι βλαπτικές συνέπειές του, πως νη μη καταλογισθούν στα νοσηρά αίτια, που υπέσκαψαν τη θέληση του έθνους.

Οι πολιτικοί ηγέτες που διαδέχθηκαν τον Ελ. Βενιζέλο στην εξουσία, ευθύς εξ αρχής προσέφυγαν εις τους ομολόγους τους των συμμάχων χωρών, για την υποστήριξη των συμφερόντων της χώρας, για τον εξευμενισμό τους σχετικά με την επάνοδο του βασιλέως και για τη συμπαράστασή τους στη μικρασιατική εκστρατεία, αλλά τα αποτελέσματα ήσαν απογοητευτικά. Αναφέρεται τούτο για να καταδειχθεί, ότι η ελληνική παρουσία εκτός Ελλάδος είχε άλλη βαρύτητα στο πρόσωπο του Ελ. Βενιζέλου και άλλη στου Δ. Γούναρη ή και οποιουδήποτε άλλου για τη συγκεκριμένη εποχή. Προφανώς οι Σύμμαχοι από κάποιο χρονικό σημείο και μετά (εκλογές του Νοεμβρίου 1920) εθεώρησαν ότι είχαν εκπληρώσει τις υποχρεώσεις τους προς το συγκεκριμένο άνθρωπο, τον Ελ. Βενιζέλο και ότι ουδέν όφειλαν στους διαδόχους του. Με άλλα λόγια, εξέλειπε η προσωπική σχέση στον κρίσιμο χρόνο, έπαυσε αυτή να επηρεάζει τις εξελίξεις, πολύ δε περισσότερο να τις επισκιάζει, όπως είχε συμβεί πολλές φορές προηγουμένως. Άλλος ο μαγνητισμός που ασκούσε ο Ελ. Βενιζέλος, άλλη η παρουσία των διαδόχων του. Το προσωπικό στοιχείο έπαυσε να βαραινεί στην πλάστιγγα των ελληνικών συμφερόντων. Δεν ήταν θέμα πατριωτισμού, μόρφωσης και διοικητικών ικανοτήτων, ήταν θέμα πολιτικής ακτινοβολίας, η οποία, αν δεν έλειπε εξ ολοκλήρου από τους διαδόχους του Ελ. Βενιζέλου, δεν ήταν της εμβέλειας της δικής του.

Ο Γ. Κλεμανσώ, πρωθυπουργός της Γαλλίας και κύριος συντελεστής της νίκης του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου στο δυτικό μέτωπο, έχει πει ότι... "ο πόλεμος είναι πολύ σημαντική υπόθεση, ώστε να την εμπιστευθούμε στα χέρια των στρατιωτικών". Ουδείς βέβαια αμφιβάλει ότι τον πόλεμο αποφασίζουν οι πολιτικές ηγεσίες. Οι πολιτικοί είναι αυτοί που πρέπει να καθορίσουν και τον πολιτικό σκοπό ή σκοπούς του πολέμου και να τον υποστηρίξουν με όλα τα μέσα (με ανθρώπινο δυναμικό, οικονομικά, διπλωματικά κ.λ.π). Η Στρατιωτική ηγεσία επωμίζεται τα της στρατιωτικής προπαρασκευής και της διεξαγωγής του πολέμου. Αυτή καθορίζει τους στρατιωτικούς στόχους, που η επίτευξή τους θα ικανοποιήσει τον πολιτικό σκοπό. Αν εξετάσουμε αυτό το σχήμα στην περίπτωση της Μικρασιατικής Εκστρατείας, διότι ίσχυε και τότε, έχουμε πολλά να παρατηρήσουμε.

Η πολιτική ηγεσία, που προέκυψε από τις εκλογές του Νοεμβρίου 1920, ήταν σε όλη τη διάρκεια της διετίας, μέχρι της καταστροφής, σε συνεχή αμφιβολία, αν θα έπρεπε να συνεχίσει την εκστρατεία, τον πόλεμο ή να τον σταματήσει. Εφέρετο κάθε φορά ωσάν να ευρίσκετο προ διλήμματος και τελικά ωσάν να εσύρετο στον πόλεμο. Αυτό δεν συνέβη μόνο όταν πρωτανέλαβε την πολιτική εξουσία, αλλά και μετέπειτα, όπως θα καταδειχθεί στη συνέχεια. Όταν δε ομιλούμε για την πολιτική εξουσία, πρέπει να έχουν υπόψη μας ότι, μετεκλογικά και μέχρι της καταστροφής, δηλαδή σε διάστημα ολιγώτερο των δύο ετών (Νοέμβριος 1920 - Σεπτέμβριος 1922) εκυβέρνησαν τον τόπο έξι κυβερνήσεις, με πρωθυπουργούς, κατά σειράν τους Δ. Ράλλη, Ν. Καλογερόπουλο, Δ. Γούναρη, Ν. Στράτο, Ν. Πρωτοπαπαδάκη και Ν. Τριανταφυλλάκο. Μάλιστα η κυβέρνηση του ενός εξ αυτών (Ν. Στράτου) είχε διάρκεια μόλις δύο ημερών. Αναλόγως κάθε φορά άλλαζαν και οι υπουργοί και όχι μόνον. Με τέτοια πολιτική ρευστότητα και εναλλαγή προσώπων στο εσωτερικό μέτωπο, πως να μην επηρεάζεται δυσμενώς και το πολεμικό μέτωπο ;

Υπάρχουν πολλοί που πιστεύουν ότι άπαξ και η νέα κυβέρνηση, αυτή που προέκυψε από τις εκλογές του Νοεμβρίου 1920, επέλεξε τη συνέχιση της εκστρατείας και έθεσε σαν σκοπό τον εξαναγκασμό του Κεμάλ να υπογράψει ειρήνη, αποδεχόμενος τις προβλέψεις της Συνθήκης των Σεβρών, σκοπός που υπαγόρευε στη στρατιωτική ηγεσία την κατανίκηση και το στρατιωτικό εκμηδενισμό των νεοτούρκων, θα έπρεπε να συνδράμει τη Στρατιά Μ.Α. με όλα τα μέσα, ιδιαίτερα με την επιστράτευση νέωνκλάσεων και να επιδιώξει πάση θυσία το σκοπό. Αντί αυτού απωλέσθη χρόνος έξι μηνών, δώρο στον Κεμάλ, που του επέτρεψε να ισχυροποιηθεί πολιτικά και κυρίως στρατιωτικά. Ιδού πως περιγράφει αυτή την πολιτική αδράνεια ο Ι. Πολιτάκης, Υποστράτηγος ε.α., στο σύγγραμμά του "Στρατιωτική Ιστορία της Νεωτέρας Ελλάδος" : "Ο Αύγουστος, ο Σεπτέμβριος και ο Οκτώβριος πέρασαν μέσα στον πυρετό της προεκλογικής περιόδου. Την 1η Νοεμβρίου εκλογές. Ο Νοέμβριος και ο Δεκέμβριος πέρασαν με τα επινίκια, με γιορτές και με ανασχηματισμούς κυβερνητικούς. Ο Ιανουάριος και ο Φεβρουάριος σε συζητήσεις με τους Συμμάχους. Και τον Μάρτιο 91921) αποφάσισε η νέα κυβέρνηση να ξαναρχίσει επιχειρήσεις με τις προϋπάρχουσες δυνάμεις, χωρίς να έχει προβεί σε καμία επιστράτευση. Και τότε βρήκε ο ελληνικός στρατός μπροστά του ένα νέο τουρκικό στρατό, οργανωμένο και επαρκώς εξοπλισμένο. Ο Κεμάλ είχε επωφεληθεί από τους έξι μήνες αδρανείας μας, για να προχωρήσει δραστήρια στην ανάπτυξη και στερεοποίηση των δυνάμεών του". Και βέβαια, δεν αναφέρει και το δημοψήφισμα της 22ας Νοεμβρίου και τους εορτασμούς για την επάνοδο του βασιλέως Κωνσταντίνου.

Αλλά και η οικονομική υποστήριξη προς τη Στρατιά Μ.Α. ήταν ανεπαρκής. Η χώρα είχε εξαντληθεί οικονομικά από τη συνεχή μακροχρόνια πολεμική της δραστηριότητα, από το 1912, με την έναρξη του Α΄ Βαλκανικού Πολέμου. Οι ανάγκες ήσαν δυσβάσταχτες και η έκδοση ακαλύπτου χαρτονομίσματος, η επιβολή νέων φόρων και η τελική διχοτόμηση του χαρτονομίσματος (1922) ουδέν απέφεραν. Μάλιστα μετά τις εκλογές του Νοεμβρίου συνέβη και η αναστολή των πιστώσεων υπό των συμμαχικών κυβερνήσεων. Επί ημέρες στο μέτωπο, κατά την εξόρμηση προς Άγκυρα, οι μαχητές εσυντηρούντο με βρασμένο σιτάρι, τα "κόλλυβα του Γούναρη", όπως το αποκαλούσαν.

Μετά από όσα προαναφέρθησαν, δεν μπορεί να γίνει λόγος και για τη διπλωματική υποστήριξη της μικρασιατικής εκστρατείας. Παρά τη φιλότιμη προσπάθεια των κυβερνητών, ιδιαιτέρως του Δ. Γούναρη, η διπλωματία ουδέν επέτυχε, πλην ενίοτε της φραστικής υποστήριξης και συμπάθειας της Αγγλίας, που όμως, όπως εξελίσσοντο τα πράγματα, δεν είχε κανένα θετικό αποτέλεσμα. Όπως σχολιάζεται σε ιστορικές εργασίες, και οι Άγγλοι τελικά δεν ήθελαν εμφανώς από κάποιο σημείο και μετά να εναντιωθούν προς τους μουσουλμάνους Τούρκους, με το σκεπτικό της αποφυγής αντιδράσεων από τους μουσουλμανικούς πληθυσμούς των κτήσεών τους, κυρίως των Ινδιών.

Την πολιτική ηγεσία βαρύνει και η εκλογή της πιο ακατάλληλης στρατιωτικής ηγεσίας στο πρόσωπο του Αντιστρατήγου Γ. Χατζανέστη, στην πιο κρίσιμη φάση της εκστρατείας. Και φυσικά η αποτυχημένη επιλογή δεν έχει σχέση με τον πατριωτισμό και την επαγγελματική μόρφωση του επιλεγέντος, αλλά μάλλον με τον διο τον χαρακτήρα του και τις αντιδράσεις που προκαλούσε στο στράτευμα, ιδιαίτερα μεταξύ των αξιωματικών. Η νέα ηγεσία εστερείτο της έξωθεν καλής μαρτυρίας.

Επίσης, η παρουσία στο μέτωπο, στο Επιτελείο της Στρατιάς Μ.Α., όλων των αρρένων μελών της βασιλικής οικογένειας καταλογίζεται στα σφάλματα της πολιτικής ηγεσίας που το επέτρεψε. Η σκέψη ότι η παρουσία του βασιλέως και των λοιπών μελών θα ήταν ευεργετική, όπως κατά τους βαλκανικούς πολέμους, δεν ήταν ορθή, διότι ούτε αντιστοιχία της μικρασιατικής εκστρατείας προς την βαλκανική υπήρχε στα στρατιωτικά θέματα, ούτε, και το κυριώτερο, η τόσο έντονη αντίθεση βασιλικών - βενιζελικών, που τώρα κατέτρωγε το φρόνημα αξιωματικών και οπλιτών υπήρχε τότε (1912-13). Είναι δε γνωστή και η απειθαρχία του βασιλόπαιδος Ανδρέου, ως Διοικητού του Β΄ Σώματος Στρατού, για την οποία παραπέμφθηκε αργότερα σε δίκη.

Ο πολύς, λοιπόν, Κλεμανσώ πολύ σωστά είχε διατυπώσει το προαναφερθέν απόφθεγμα του, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι και οι πολιτικοί δεν κάνουν λάθη και δεν αποτυγχάνουν. Αξίζει να σημειωθεί ότι σε κάποια φάση της όλης εκστρατείας η κυβέρνηση και κυρίως τα μέλη της, Δ. Γούναρης και Π. Πρωτοπαπαδάκης, μέσα στην τόση απόγνωσή τους, αναζήτησαν στο πρόσωπο του Ι. Μεταξά τον Αρχιστράτηγο της Μικράς Ασίας, καίτοι ήταν γνωστό ότι αυτός ευθύς εξ αρχής είχε ταχθεί εναντίον της εκστρατείας. Ο Ι. Μεταξάς είχε πάντοτε την άποψη ότι ο πειθαναγκασμός του Κεμάλ να υπογράψει ειρήνη με τους όρους της Συνθήκης των Σεβρών ήταν αδύνατος....."διότι η τουρκική αντίσταση θα μετετίθετο περαιτέρω εις το εσωτερικόν". Και φυσικά....."θα έπρεπε να καταληφθεί ολόκληρος η Μικρά Ασία δια να πεισθούν οι νεότουρκοι να συνθηκολογήσουν". Αυτή ήταν η άποψη του Ι. Μεταξά ο οποίος εθεωρούσε....."ανεπαρκή την Ελλάδα δια την κατάληψη ολοκλήρου του νέου τουρκικού κράτους και πάντως δεν έβλεπε το τέρμα του διεξαγομένου πολέμου". Και προσθέτουμε, αυτό που ήδη έχει γραφεί, ότι η Ελλάδα είχε πλέον απωλέσει και τη συγκατάθεση των Συμμάχων στις πολεμικές δραστηριότητές της.

Η ΚΕΡΚΟΠΟΡΤΑ ΤΗΣ ΙΣΛΑΜΙΚΗΣ ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ ΣΕ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟ ΜΕ ΤΟ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΑΜΥΝΑ

Αχιλλεύς Βύρωνος Γεωργίου.
Ταξχος ε.α.

Οι γραμμές που ακολουθούν αποκαλύπτουν, αναλύουν σχετικώς, εντός ορισμένου χώρου, και αναδεικνύουν τις σοβαρότατες πτυχές ενός μείζονος Ευρωπαϊκού και εντόνως Ελληνικού προβλήματος, αυτού της Ισλαμικής μεταναστεύσεως. Πολλοί το αντιπαρέχονται ανυποψίαστοι για τις ενέργειες και τις παρενέργειες που εγκυμονεί και τις επιπτώσεις που θα σφραγίσει. 'Άλλοι πάλι κατ' επάγγελμα συνήγοροι πάσης ανωμαλίας αναθεματίζουν κάθε νηφάλια φωνή που τολμά να επισημαίνει το πρόβλημα και να αξιώνει την αντιμετώπισή του.

Ως λαθρομετανάστες στο παρόν άρθρο νοούνται οι αλλοδαποί γενικώς, δηλαδή όχι μόνο όσοι εισέρχονται παράνομα ή διαβιούν δίχως άδεια στη χώρα, αλλά και όσοι βρίσκονται νομίμως στην Ελλάδα.

Κατά την ιστορική πορεία των λαών, οι πληθυσμιακές μετακινήσεις και οι ανακατατάξεις είναι φαινόμενο συνηθισμένο και έχει καταγραφεί ανά τους αιώνες. Βέβαιον είναι ακόμη ότι η πληθυσμιακή ανάπτυξη στον πλανήτη Γή, δεν ήτο δυνατόν να είναι σύμμετρη. Τα τελευταία χρόνια η μετανάστευση έλαβε ένα ιδιότυπο χαρακτήρα αφού είναι ένα αποτέλεσμα οικονομικής 'αναπτύξεως' της γηρασμένης πλέον Ευρώπης και της Αφρικής με την Ασία, όπου η υπεργεννητικότητα και η οικονομική ανέχεια παρουσιάζουν έξαρση και οι μετακινήσεις των πληθυσμών αυτών προς βορράν, που ήδη άρχισαν, θα δημιουργήσουν πλείστα όσα προβλήματα για τους ίδιους τους μετακινούμενους, αλλά και για τον εγχώριο κυρίως πληθυσμό. Το γεγονός αυτό θα μας απασχολήσει κατά πρωτεύοντα ρόλο στην ακολουθία της ξυγγραφής αυτής.

Η αφομοίωση δύο διαφορετικών πολιτισμών και προ παντός διαφορετικών θρησκευτικών πεποιθήσεων και η συνύπαρξή τους στον ίδιο γεωγραφικό χώρο, είναι σχεδόν αδύνατος. Είναι ένα τεράστιο πρόβλημα που αρχίζει και διαφαίνεται στην Ευρώπη και αγγίζει ουσιαστικώς και την χώρα μας.

Παρενέργειες όμως ακολουθούν όλα αυτά. Παρενέργειες τις οποίες αποκρύπτουν επιμελώς οι θιασώτες της στρεβλής "παγκοσμιοποιήσεως", αφού η εκκόλαψη μειονοτικών ζητημάτων εις βάρος της χώρας μας, είναι πλέον ορατή εις το εγγύς μέλλον.

Είναι βεβαίως γνωστόν ότι, από το τέλος του 19ου αιώνα Αλβανοί, Βούλγαροι, Ρουμάνοι ισχυρίζονται ότι έχουν μειονότητες στην Ελλάδα και εν ονόματί τους διεκδικούν εδάφη μας. Σ' αυτούς προσετέθησαν μετά το 1944 και οι κορυβαντιώντες σκοπιανοί. Το αίτημα των χωρών προέλευσης των εν Ελλάδι λαθρομεταναστών (όρα κυρίως Αλβανία, που άλλωστε διαθέτει την πλειοψηφία) ξεκινάει από τη νομιμοποίησή τους. Θα περάσει όμως σύντομα στην ιθαγενοποίηση και τότε θα ξεσπάσει η αξίωση της αναγνώρισής τους ως μειονότητας.

Επ' αυτού Αμερικανοί, Ευρωπαίοι και λοιποί ..."φιλέλληνες" είναι έτοιμοι να ασκήσουν πιέσεις στις εκάστοτε κυβερνήσεις μας, οι οποίες θα ενδώσουν χωρίς άλλη πίεση κατά τη συνήθειά τους. Λίγο αργότερα, λαμβανομένης υπ' όψη της δεινής υπογεννητικότητας των ημετέρων και της εκρηκτικής υπεργεννητικότητας ιδίως των Μουσουλμάνων, οι Έλληνες θα καταστούν μειονότητα στην ίδια τους την πατρίδα. Η διατύπωση αυτή δεν είναι σχήμα υπερβολής. Η Ευρώπη, ως την ώρα σε αδρανούςσα φάση, ανέτοιμη και νωχελική, έχει ενώπιόν της ένα απειλητικό φαινόμενο, που η τάση είναι να μετεξελιχθεί σε παγόβουνο, αν δεν αναπτυχθούν αντιστάσεις.

Την ισλαμική μετανάστευση. Η Ευρώπη προς το παρόν, τουλάχιστον, διακατέχεται από επικίνδυνη αμφιθυμία. Από τη μία εξαγγέλλει μέτρα παρεμπόδισης των λαθρομεταναστών και από την άλλη δεν επαναπροωθεί όσους κατάφεραν να εισδύσουν (παρανόμως) στο έδαφός της., όπερ και διαιώνίζει το πρόβλημα.

Εδώ ακριβώς επισημαίνεται η ασυμβατότητα πολιτισμικών βιωμάτων και προτύπων των μεταναστών, ιδίως των προερχόμενων από την ισλαμική παράδοση, με τους λαούς των Ευρωπαϊκών χωρών. Μοντέλα συναφομοίωσης διαφορετικών πολιτισμών δεν απαντώνται στην ιστορία.

Το Ισλάμ υπάρχει ως θρησκεία και ταυτόχρονα ως πολιτικοοικονομικό σύστημα ζωής. Ο διαχωρισμός των δύο λειτουργιών είναι αδύνατος. Δεν υπάρχει συγκατοίκηση Χριστιανών με Μουσουλμάνους, με την έννοια μετανάστευσης προς μουσουλμανική χώρα. Συμβαίνει όμως μόνο το αντίστροφο. Όσοι αφελώς πιστεύουν στην ιδέα της συγκατοίκησης και της συνύπαρξης το παράδειγμα της Ινδίας, με τους Ινδουιστές ως υποτεταγμένη μειοψηφία στους ομοεθνείς τους, αλλά Μουσουλμάνους και της εν συνεχεία διασπάσεως του κράτους σε Ινδία - Πακιστάν, όταν οι Ινδουιστές έγιναν πλειοψηφία, είναι κραυγαλέο. Η ταύτιση Ισλάμ - Κράτους είναι ολοφάνερη στο Πακιστάν, στο Ιράν, στην Ινδονησία, στις αραβικές χώρες, στην ίδια την Τουρκία, όπου το επιφανόμενο είναι διαφορετικό, ενώ στο βάθος του εθνικού υποσυνειδήτου και για την κοινωνία του συνειδητού (πρβλ. Αρχ. Αναστασίου, Ισλάμ, σελ. 278) το υπόστρωμα είναι ισλαμικό.

Αυτός που θα ήθελε νηφάλια να ψηλαφίσει την τρέχουσα ευρωπαϊκή πραγματικότητα δεν χρειάζεται να είναι σοφός, για να αντιληφθεί δια γυμνού οφθαλμού τί σημαίνει στρατευμένο Ισλάμ. Τί σημαίνει αυτό που ο Μωάμεθ απαιτεί: "διαρκής και αδιάκοπη πάλη κατά των απίστων". Εάν δεν την κάνει αυτήν την εξοντωτική πάλη, δεν υφίσταται ως Μουσουλμάνος.

Η αποδοχή της μετανάστευσης (εισαγωγής μεταναστών)

ξεκινάει από την ευρωπαϊκή δημογραφική κατάρρευση. Η αιμοδότηση όμως της Ευρώπης με δυναμικό ξένο προς τις παραδόσεις της και τον πολιτισμό της, και κατά περίπτωση μαχητικά αντίθετο, εγκυμονεί έσχατο κίνδυνο απώλειας της

ευρωπαϊκής ταυτότητας και στα επί μέρους έθνη νοθείας της εθνικής τους ιδιοπροσωπίας. Η Γαλλία έχει σήμερα 5.000.000 Μουσουλμάνους, προερχομένους κυρίως από τις παλαιές κτήσεις της και άρα με ορισμένες προϋποθέσεις γαλλικής κουλτούρας. Τα προβλήματα που παρουσιάζει το γαλλικό εκπαιδευτικό σύστημα και εν γένει η εικόνα της Γαλλίας είναι δραματικά. Μαζί με τις νεοφανείς αιρέσεις, ιδίως τη Σαϊεντολογία και το Ισλάμ, κάνουν θραύση στην αποδιάρθρωση της γαλλικής νεολαίας. Στα σχολεία της Γαλλίας προβάλλει την εμφάνισή του ένα μαχητικό ισλαμικό κίνημα. Ο μέγας Μουφτής της Μασσαλίας Σαχειμπί Μπενσεϊχ λέγει “ οι μουσουλμάνοι πρέπει να αποκτήσουν ανοσία στα έξωθεν ριζοσπαστικά κηρύγματα”.

Στη Γερμανία τα πράγματα δεν είναι καλύτερα, και το εκεί "Ισλαμικό Συμβούλιο" απαιτεί τώρα από την Γερμανική

κυβέρνηση την αναγνώρισή του, ως νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου". Επιπλέον οι Γερμανοί “τρέμουν” για τα 3.200.000 Τούρκων μουσουλμάνων, εκτός των άλλων μωαμεθανών που διαβιούν στη χώρα.

Ισλαμικές διεισδύσεις με επικίνδυνες προεκτάσεις και μετεξέλιξή τους σε προβλήματα εθνικής ασφαλείας παρατηρούνται σε πλείστες χώρες της ΕΕ (πρβλ. εκτενώς Ν. Π. Βασιλειάδη: Ορθοδοξία, Ισλάμ και πολιτισμός, σελ. 273 επ.). ‘Ομως όπως συμβαίνει και σε όλες τις θρησκείες ως ένα βαθμό, το Ισλάμ είναι ευάλωτο στις στρεβλώσεις του θρησκευτικού φανατισμού. Επίσης, δεν διαθέτει τις κατάλληλες δομές που θα εμπόδιζαν τους πιο ακραίους υποστηρικτές του. Το 70% των ιμάμιδων στη Γαλλία είναι αυτοδιορισμένοι. Αν μία φονταμενταλιστική οργάνωση θελήσει να επιβάλει δικό της ιμάμη, κανείς δεν είναι εις θέση να την εμποδίσει.

Στην Ελλάδα αυτή την ώρα φιλοξενούνται αναγκαστικά πάνω από 1.500.000 Μουσουλμάνοι. Για τότε ο αριθμός αυτός αυξάνεται κατά γεωμετρική πρόοδο δεν προλαβαίνει κανείς να το σκεφθεί. Η UNESCO π.χ. επεσήμανε σε έκθεσή της ότι το 2010 ο ισλαμικός πληθυσμός στο Βέλγιο θα υπερβεί το 51 %.

Δεν είναι εξάλλου τυχαίο ότι ο ισλαμιστής υποψήφιος δήμαρχος στη Μασσαλία στις τελευταίες δημοτικές εκλογές έχασε για μόλις 59.000 ψήφους. Εννοείται ότι παρ' ημίν ουδείς από τους ιθύνοντες καταδέχεται να καταπιασθεί με τέτοια δύσκολα ερωτήματα. Επίσημα η Κυβέρνηση ομιλεί για 700.000 νομιμοποιημένους λαθρομετανάστες. Χωρίς επί μέρους αναφορά στην εθνότητα και τη θρησκεία. Ο πραγματικός όμως αριθμός είναι τριπλάσιος. Κατά τα λοιπά το 2000 συνελήφθησαν και επαναπροωθήθηκαν 250.000 λαθρομετανάστες. Εξ' ών 150.000 στα χερσαία σύνορα, 10.000 στα θαλάσσια και 90.000 εντός της επικρατείας, ενώ το 2001 πολύ ολιγότεροι. Εφέτος οι απελάσεις έχουν σταματήσει.

Ο Ιρανός Arsbam Momeni στο βιβλίο του "Ισλάμ, Ιστορία, Επεκτατισμός και Βία", γράφει ότι: , (σ.135) " Αξίζει να μάθουμε για τις πραγματικές διαστάσεις των

"αρχών" του Ισλάμ από τις πλέον βασικές πηγές και να γνωρίσουμε ότι ο Ισλαμισμός δεν αστειεύεται, ούτε διαπραγματεύεται, αλλά και δεν διανοείται να υποχωρήσει, εφ' όσον δεν ληφθούν σοβαρά μέτρα για την απομόνωσή του με παράλληλη διαφώτιση των εκατομμυρίων θυμάτων του" .

Η επίθεση της 11ης Σεπτεμβρίου 2001, στους δίδυμους πύργους στη Νέα Υόρκη, είναι η επιβεβαίωση των ανωτέρω.

Η Ευρώπη και η Ελλάδα έχουν ήδη πρόβλημα, που θα μεγιστοποιηθεί σε ορατό χρόνο σε μεγάλο παγόβουνο. Η Ελλάδα έχει εν δυνάμει πρόβλημα που σε λίγο θα αρχίσει να εκτυλίσσεται σε ενέργεια.. Θυμηθείτε ότι οι Μουσουλμάνοι της Β. Αφρικής από την Αίγυπτο ως το Μαρόκο είναι ήδη 263 εκατομμύρια και το 50% τους είναι κάτω των 25 ετών.

Η παγκοσμιοποίηση (πληθυσμική) και η δι' αυτής αποβολή των παραδοσιακών αξιών και υιοθέτηση του αμερικανικού προτύπου, είναι για ορισμένους, η διαδικασία ενσωμάτωσης του Ισλάμ στη Δύση και τις αξίες της. Η Δύση με το πνεύμα της παγκοσμιοποίησης αποδυναμώνεται, αποπλίζεται πνευματικά και συμπνίγει τις αξίες της. Το Ισλάμ δεν την παρακολουθεί σ' αυτό δεν "δυτικοποιείται". Δεν εισάγει στα εδάφη του παγκοσμιοποίηση δυτικού τύπου, του είναι απεχθής. Αντιθέτως αποκτά στα σπλάχνα της Ευρώπης δυναμική και πολλαπλασιαστικό εργαλείο πίστης, επεκτατικό και ηγεμονιστικό. Εξάγει, με άλλα λόγια, "παγκοσμιοποίηση" Ισλαμικής υπόστασης. Και προπαντός αναφομοίωτη από το δυτικό πολιτισμό. Είναι ένα ξένο σώμα. Πλήρης απόδειξη ο τρόπος διαβίωσης των Ισλαμιστών, επί σειρά ετών στις Ευρωπαϊκές πόλεις. Κατ' ουδένα τρόπο αλλοιώνουν τα χαρακτηριστικά και την κουλτούρα του Ισλάμ, όπου και αν ευρίσκονται. Δεν αφομοιώνονται. Θα ήταν λάθος να πιστεύουμε το αντίθετο.

Ορισμένοι επιμένουν ότι διεθνώς εξασθενεί το θρησκευτικό συναίσθημα. Η εκδοχή αυτή είναι εξωπραγματική.

Δέστε π.χ. τις δύο όψεις του αυτού προβλήματος: Οι σκληροί Εβραίοι αντιλαμβάνονται ως "κίνδυνο για την εβραϊκή ταυτότητα του Ισραήλ" την μετανάστευση εκεί πολλών Εβραίων στην εθνικότητα, αλλά Ορθοδόξων Χριστιανών στο θρησκευμα που πάνε από τις χώρες της πρώην ΕΣΣΔ και αξιώνουν να σταματήσει ή έλευση αυτού του είδους ομοεθνών τους. Το ποσοστό των Χριστιανών Εβραίων που παλιννόστησαν στη δεκαετία του '80 ήταν το 30% του όλου αριθμού. Τώρα έχει αυξηθεί στο 70% (Πηγή: AFP 17/12/2001).

Η ισλαμοποίηση της Ευρώπης είναι βεβαίως και αυτοτελές πρόβλημα. Αλλά είναι δεδομένο και ανυπέρβλητο, εάν, με "παρέμβαση" των ΗΠΑ, η Τουρκία γίνει πλήρες μέλος της ΕΕ. Στις κυβερνήσεις των "15" είναι πολλοί που χαϊδεύουν τα αυτιά των στρατοκρατών της Άγκυρας.

Ισλαμικό άλλωστε "κράτος" δημιουργήθηκε στην "καρδιά" της Ευρώπης εις την Βοζνία - Ερζεγοβίνη, αλλά και οι περιπέτειες του Κοσσόβου και των Σκοπίων, Ισλαμιστάς είχαν ως υποκινητές.

Τούτη η λαίλαπα των μεταναστευτικών μετακινήσεων, για την χώρα μας, αν συνδιαστεί και με το δημογραφικό μας πρόβλημα, τότε δημιουργείται μία εκρηκτική και αρνητική κατάσταση σημαντική δια το μέλλον του Ελληνισμού. Με ποσοστό ηλικιωμένων πλέον του 20% σήμερα η Ελλάδα είναι μία από τις πιο γηρασμένες χώρες της Ευρώπης. Εφιαλτικές διαστάσεις πέρνει και το γεγονός ότι οι θάνατοι πλέον υπερτερούν των γεννήσεων ετησίως. Το 1999 έχουμε 2.800 θανάτους πλέον των γεννήσεων και το 2001 έχουμε 4.105. Θλιβερή εικόνα παρουσιάζουν και τα σχολεία μας. Κάθε χρόνο καταργούνται από έλλειψη μαθητών 30-40 δημοτικά και ανάλογα γυμνάσια και λύκεια. Είναι διαπιστωμένο πως πολλά σχολεία στην ύπαιθρο χώρα διατηρούνται χάριν εις τους αλλοδαπούς μαθητάς οι οποίοι αυξάνουν αλματωδώς. Σε πολλά σχολεία μάλιστα οι αλλοδαποί μαθητές υπερτερούν των Ελληνοπαίδων όπως: στο 22ο δημοτικό της Πλ. Κολιάτσου σε σύνολο μαθητών 191, οι 139 είναι αλλοδαποί. Το ίδιο συμβαίνει και σε άλλα σχολεία των περιοχών Βάθης- Πατησίων- Αμερικής- Άρεως κ.α. και εις την επαρχία και την ύπαιθρο χώρα. Την δεκαετία 1985-1995 έχουμε μια φθίνουσα πορεία και 256.379 μαθητάς ολιγώτερους το 1995 από το 1985. Οι γεννήσεις τον περασμένο χρόνο δεν υπερέβησαν τις 90.000, (το 33% είναι γεννήσεις αλλοδαπών γυναικών) ενώ οι εκτρώσεις ξεπέρασαν τις 200.000. Το πλέον σημαντικό και ανησυχητικό αυτών των αριθμητικών επιδόσεων της χώρας μας είναι οι αποδόσεις των κλάσεων εις τας Ενόπλους δυνάμεις. Από το έτος 2000 (83.000 στρατεύσιμοι) μέχρι το έτος 2013 (53.000 στρατεύσιμοι), υπάρχει μία υστέρηση 30.000 ανδρών, χωρίς να υπολογισθεί καμία απώλεια (θάνατοι, αναπηρίες, αποδημίες κτλ) μέχρι την ημερομηνία της στρατεύσεως. Αλλά ας μη μας κουράζουν αριθμητικά δεδομένα. Η γενική απογραφή του 2001, επέφερε έναντι της απογραφής του 1991, 679.871 άτομα εις την επικράτεια επί πλέον. Ουσιαστικώς δεν υπάρχει ουδεμία αύξηση διότι στην τελευταία απογραφή έχουν εγγραφεί και λαθρομετανάστες! Εάν αυτή η κατάσταση συνεχισθεί και προεκταθεί, όπως προσδιορίζουν τα στατιστικά στοιχεία, χωρίς την λήψη δραστικών μέτρων, προοιωνίζεται ένα μέλλον αρκετά ζοφερό, εάν όχι εφιαλτικό.

Ναι πρέπει να ληφθούν δραστικά μέτρα και μάλιστα αμέσως. Πρέπει να πειστεί η Ελληνίδα μάνα να προχωρήσει στη γέννα και τρίτου παιδιού. Όλες οι Ευρωπαϊκές χώρες έχουν ήδη εντοπίσει το πρόβλημα και σπεύδουν με μέτρα προς την θεραπεία του. Τα μέτρα που θα παρθούν πρέπει να είναι μία αποδοτική επένδυση για το μέλλον του Ελληνισμού. Πρέπει να είναι γενναία και να επικεντρωθούν στην Εθνική μας Άμυνα. Από την άλλη πλευρά πρέπει να ενισχυθεί η Ελληνική οικογένεια με κάθε τρόπο, διότι μόνο αυτή μπορεί να δώσει το δυναμικό που χρειάζεται η πατρίδα μας δια να αντιμετωπίσει την λαίλαπα που πλησιάζει με γρήγορους ρυθμούς.

Πάντα ταύτα δεν πρέπει να μας αφήνουν περιθώρια για εφησυχασμούς ή για ρομαντικές θεωρίες περί πολυπολιτισμικού κράτους. Δεν υπάρχουν περιθώρια πλέον. Πλέον των ογδόντα χρόνων τώρα το Ελληνικό κράτος απέτυχε σε οποιαδήποτε προσπάθεια ενσωματώσεως ή αφομοιώσεως της μουσουλμανικής μειονότητας της Θράκης. Στην Ελλάδα ενυπάρχει και ένα άλλο κρυφό πρόβλημα. Εκτός των Ισλαμιστών που προέρχονται από καθαρά Ισλαμικές χώρες, εντρυφούν και χιλιάδες Αλβανών Ισλαμιστών. Τα 3.000.000 των μεταναστών και λαθρομεταναστών που διαβιούν στην Ελλάδα καθώς και η συνεχόμενη ροή εισόδου αυτών, εντός ολίγων ετών θα δημιουργήσουν όχι μόνο οξύ πρόβλημα μουσουλμανικής μειονότητας, αλλά και άλλων διεκδικήσεων, την στιγμή κατά την οποία η πληθυσμιακή τους ποσοστόση στη χώρα μας θα ξεπερνά τους γηγενείς. Η

εισαγωγή των μεταναστών στη χώρα μας σε απόλυτους αριθμούς, ξεπερνά κατά πολύ εκείνον που μπορεί να "αντέξει" η πληθυσμική της σύνθεση. Από την άλλη πλευρά η ομάδα αυτή των μεταναστών με διαφορετική πολιτιστική και θρησκευτική συνείδηση τους καθιστούν πρόξενο πολλών δεινών, όπως αυτά τα έζησαν προσφάτως οι βόρειοι γείτονές μας.

Η Αλβανικής υπηκοότητας μετανάστες, σε μερικές δεκαετίες, λόγω της γειτονίας της χώρας των, αλλά και λόγω του μεγαλοϊδεατισμού τους, αλλά και λόγω του νόμου 2910/2001, ο οποίος τους παρέχει όλες τις προϋποθέσεις να νομιμοποιηθούν και αργότερα να λάβουν και την ιθαγένεια, συνεπικουρούμενοι και από άλλους Ισλαμιστάς και την προπαγάνδα "φίλων" και "εχθρών", δεν πρόκειται να αφήσουν ανεκμετάλλευτο για αυτούς ένα τέτοιο θείο δώρο. Είναι πλέον αυταπόδεικτο και φανερό ότι αν η Ελληνική πολιτεία δεν λάβει γενναία μέτρα για την πάταξη του φαινομένου αυτού, θα ξεφυτρώσουν όσον ούπω νέες "Τσαμουριές" και τεράστια μειονοτικά θέματα. Η Τουρκία τρίβει ικανοποιημένα τα χέρια της για όλα αυτά που συμβαίνουν, με την ανοχή μας, στην χώρα μας. Ειρήσθω εν παρόδω ότι σχετικό είναι και το ζήτημα της εισδοχής της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, με το δικαίωμα της ελεύθερας εγκαταστάσεως των υπηκόων της στον Ευρωπαϊκό χώρο. Είναι χαρακτηριστική η αναφορά, για το εφικτό της εισδοχής αυτής, που κάνει ο πρώην Γερμανός καγκελάριος κ. Χέλμουτ Σμίτ στο βιβλίο του "Απόψεις για την ταυτότητα της Ευρώπης" λέγοντας ότι, κατά την είσοδο της Τουρκίας στην ΕΕ, ο πληθυσμός της θα είναι μεγαλύτερος από το άθροισμα των πληθυσμών Γερμανίας και Γαλλίας! Αν αυτό συμβεί, η ισλαμοποίηση της Ευρώπης και της Ελλάδος, θα επιταχυνθεί κατά μερικές δεκαετίες, με όλες τις προαναφερόμενες για την χώρα μας συνέπειες. Κάθε σχολιασμός περιττεύει.

Το τίμημα όλων αυτών των μέχρι τώρα αντιμετωπίσεων του μεταναστευτικού προβλήματος, θα κληθούν να το πληρώσουν οι επερχόμενες γενεές και θα είναι οδυνηρά η αποπληρωμή. Από πού άραγε αντλούμε αυτό το ιστορικό δικαίωμα να τους κληροδοτήσουμε μια τέτοια πολιτισμική σύνθεση, εναντίον της οποίας πολέμησαν οι πρόγονοί τους. Υπάρχει ιδεολόγημα αυτής της μορφής ή πρόκειται για ανεξήγητη πολιτική πράξη, η οποία, χωρίς αποχρώντα λόγο, άγεται στη δημιουργία του μεγαλύτερου στην ιστορία της χώρας μειονοτικού προβλήματος, παρόλο που οι συγκυρίες βοούν για το τι πρόκειται μελλοντικώς να ακολουθήσει., όταν μάλιστα η Αλβανία θα έχει καταστεί ένα ισχυρό βαλκανικό κράτος, η δε γερασμένη πληθυσμιακά Ελλάδα θα αγωνίζεται να επιβιώσει δημογραφικά.. Εάν υπάρχει στον πλανήτη κάποια χώρα, που οι ιστορικές και γεωγραφικές της δομές δεν επιτρέπουν τέτοιους "πολιτισμικούς" πειραματισμούς, αυτή είναι η Ελλάς. Το ιδεολόγημα της πολυφυλετικής - πολιτισμικής σύμμιξης των λαών (Χριστιανών - Μουσουλμάνων) έχει τις εξαιρέσεις του. Αν η εξαίρεση αυτή δεν τηρηθεί στον τόπο μας, τότε η διχόνοια, που θα έχει ενσυνειδήτως, σπείρει η παρούσα γενεά στη ζωή των επερχομένων Ελλήνων, θα είναι από τις χειρότερες στην ιστορία της. Και αυτό το δικαίωμα δεν το έχουμε.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

Του Υποστρατήγου ΕΛ.ΑΣ ε.α. Π. ΛΑΓΓΑΡΗ

Είναι σε όλους γνωστό ότι το έγκλημα είναι ένα κοινωνικό φαινόμενο που δεν έλειψε ποτέ από τη ζωή του ανθρώπου. Απεναντίας, παρακολουθεί τις κοινωνικές και τις τεχνολογικές εξελίξεις, αναπροσαρμόζεται συνεχώς, με αποτέλεσμα σε κάθε εποχή να παρουσιάζεται με διαφορετική μορφή και ένταση, και διεθνώς, και στη χώρα μας. Το σύνολο Δε των διαπραττομένων εγκλημάτων σε συγκεκριμένη περίοδο, σε ορισμένο χώρο, αποτελεί την εγκληματικότητα, η οποία στην εποχή μας οξύνεται υπερβολικά και αποκτά ιδιαίτερη ποικιλομορφία και ένταση, με την εμφάνιση πρωτόγνωρων εγκλημάτων νέας μορφής και την τάση παγίωσης του οργανωμένου εγκλήματος.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να τονιστεί ιδιαίτερα, ότι τα κίνητρα και ο τρόπος τελέσεως των εγκλημάτων της τελευταίας εικοσαετίας, διαφέρουν ουσιωδώς από εκείνα των παλαιότερων εποχών. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι παύει να υπάρχει το έγκλημα για λόγους ερωτικής αντιζηλίας, για λόγους τιμής, κοινωνικής ντροπής ή για ένα μέτρο γης.

Παράλληλα όμως εμφανίστηκαν και εγκλήματα που τα κίνητρά τους απορρέουν από τις σημαντικές αλλαγές που έφεραν στην ελληνική κοινωνία, η είσοδος και παραμονή λαθρομεταναστών στη χώρα μας και η μεταβιομηχανική πυρηνική εποχή που διανύουμε σε συνδυασμό με την τεχνολογική επανάσταση.

Ειδικότερα, σημαντικό ρόλο έπαιξαν, ο υδροκεφαλισμός των αστικών κέντρων, ο τουρισμός, η κατάργηση των εσωτερικών συνόρων της Ευρωπαϊκής Ένωσης από τα κράτη μέλη της, η διάδοση της εμπορίας και χρήσεως σκληρών πια ναρκωτικών, ο νέος υπερκαταναλωτικός τρόπος ζωής και βέβαια η ευρύτερη αποδοχή της τάσης του εύκολου πλουτισμού, σε μία κοινωνία που κυριαρχείται από τη σύγκρουση συμφερόντων και τη βία ως μέσο επίλυσης των διαφορών, λόγω χαλάρωσης του πνεύματος αλληλεγγύης μεταξύ των πολιτών και εξασθένησης των κοινωνικοποιητικών αξιών που στηρίζονται στο πνεύμα αυτό και συγκρατούν από την τέλεση εγκλημάτων. Στα «μοντέρνα» αυτά εγκλήματα και σε εκείνα που εμφανίστηκαν παράλληλα με αυτά, της αεροπειρατείας, της ομηρίας προσώπων και της τρομοκρατίας, ο δράστης παρουσιάζεται πιο ψυχρός στη διάπραξή τους, διαθέτει άριστη τεχνογνωσία, χρησιμοποιεί μέσα σύγχρονης τεχνολογίας και οπλισμού, νέες εγκληματικές μεθόδους άγνωστες στη χώρα μας, είναι προσεκτικότερος στο σχεδιασμό του. Κινείται αιφνιδιαστικά και με ταχύτητα, μεγαλύτερη από αυτή της Αστυνομίας, μελετά με λεπτομέρεια το χώρο όπου θα κινηθεί, έχει εξασφαλίσει κατά μεγαλύτερο ποσοστό τη διαφυγή και την απόκρυψή του, καταβάλλει ιδιαίτερη επιμέλεια να μην εγκαταλείψει πίσω του ίχνη, αποπροσανατολίζει την έρευνα και δημιουργεί ισχυρό «άλλοθι». Με άλλα λόγια γίνεται «επαγγελματίας».

Η Ελληνική Πραγματικότητα

Στην Ελλάδα του σήμερα η εγκληματικότητα παρουσιάζει τάση αυξητική σε σύγκριση με άλλες εποχές.

Τα τελούμενα εγκλήματα αποτελούν παραβάσεις τόσο του κοινού Ποινικού Δικαίου (πταίσματα, πλημμελήματα, κακουργήματα), όσο και των λοιπών ειδικών ποινικών νόμων που ισχύουν και τα οποία αποτελούν τον συνήθη όγκο της βεβαιωμένης ελαφράς εγκληματικότητας δευτερεύουσας σημασίας, από απόψεως ποινικής βαρύτητας (π.χ. παραβάσεις δασικού κώδικα, οικοδομικού κανονισμού, αγορανομικού κώδικα, ασφαλιστικών εισφορών, τροχονομικές, αστυιατρικές κ.λ.π.).

Αν κανείς μελετήσει τα στοιχεία όσον αφορά τα εγκλήματα της τελευταίας πενταετίας που περιήλθαν σε γνώση των Υπηρεσιών του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης και τα συγκρίνει με αυτά της περιόδου του 1980 και μετά, εύκολα θα συμπεράνει ότι η βαριά εγκληματικότητα (εκφράζεται με τα κακουργήματα), παρουσιάζει έντονη ανοδική πορεία, ποσοτική και ποιοτική, σε σχέση με την ελαφρά, η οποία παρουσιάζει μεν και αυτή αύξηση, αλλά αυτή είναι μικρότερης κλίμακας και αφανέστερη, ως προς την συνολική της έκταση.

Ειδικότερα κατακόρυφη αύξηση παρουσιάζει το κακούργημα της ληστείας, τα εγκλήματα βίας (ανθρωποκτονίες, σωματικές βλάβες, αυτοδικίες) και αυτά που στρέφονται κατά της περιουσίας (κλοπές, απάτες, διαρρήξεις κ.λ.π.). Σε αλματώδη άνοδο επίσης βρίσκονται τα εγκλήματα, γύρω από το όλο φαινόμενο της λαθρομετανάστευσης, της σεξουαλικής εκμετάλλευσης γυναικών και τα οικονομικά εγκλήματα με έμφαση τα ηλεκτρονικά. Ορισμένα από τα εγκλήματα αυτά (παράνομη διακίνηση λαθρομεταναστών, δουλεμπόριο, απάτη μέσω πιστωτικών καρτών κ.λ.π.) είναι πρωτόγνωρα για την ελληνική κοινωνία. Όσον αφορά τη χρήση και διακίνηση ναρκωτικών ουσιών και των συναφών εγκλημάτων που σχετίζονται έμμεσα με αυτά (διαρρήξεις φαρμακείων ή ληστείες προς απόκτηση της αναγκαίας δόσης ναρκωτικού), η αύξηση είναι τρομακτική.

Εκείνο όμως που πρέπει να εμβάλλει τους πάντες σε ανησυχία είναι το γεγονός που παρατηρείται τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα, μιας ευρύτερης μετεξέλιξης και ποιοτικής αναβάθμισης της εγκληματικότητας προς την κατεύθυνση του οικονομικού εγκλήματος και του οργανωμένου εγκλήματος.

Τα εγκλήματα αυτά, λόγω του διεθνικού-διακρατικού τους χαρακτήρα, απειλούν την οικονομία και την εθνική ασφάλεια, τόσο σε επίπεδο εθνικό όσο και σε παγκόσμιο.

Τα Οικονομικά Εγκλήματα

Οικονομικό έγκλημα, με την ευρύτερη του όρου έννοια, είναι αυτό που βλάπτει ή θέτει σε κίνδυνο τη λειτουργία της οικονομίας ή λειτουργικά σημαντικών κλάδων και θεσμών της. Κυριαρχείται από το στοιχείο της απάτης, οι δε εκφραστές του είναι προικισμένοι με ιδιαίτερη και θαυμαστή οξύνια και χρησιμοποιούν ευχερών την, με ραγδαίους ρυθμούς, εξελισσόμενη ηλεκτρονική (δίκτυα υπολογιστών, Internet) και λοιπή τεχνολογία.

Μετεξελιγμένη σύγχρονη μορφή του οικονομικού εγκλήματος είναι το Ηλεκτρονικό Έγκλημα, γέννημα της συστηματικής διαδικτύωσης του κόσμου και της κοινωνίας των πληροφοριών σε όλες τις πτυχές της ζωής. Θύματα απάτης υπήρξαν ή μπορεί να υπάρξουν, φυσικά πρόσωπα, εταιρείες, οργανισμοί, τράπεζες, κρατικοί φορείς, αρχεία υπηρεσιών, διεθνείς όμιλοι και τέλος η παγκόσμια οικονομία, μέσω της σταθεροποίησης, από το «σπάσιμο» κωδικών από κάποιους άγνωστους ή γνωστούς εισβολείς (χάκερς) των ηλεκτρονικών υπολογιστών και του διαδικτύου. Το συνηθέστερο ηλεκτρονικό έγκλημα που παρουσιάζει εσχάτως έξαρση, είναι η ιδιοποίηση τραπεζικών εμβασμάτων από ιδιώτες μέσω ηλεκτρονικών υπολογιστών και απάτες με τη χρήση πιστωτικών καρτών.

Άλλα οικονομικά εγκλήματα που απασχόλησαν τις δικαστικές αρχές με πάταγο, ήταν : Εικονική μεταβίβαση κεφαλαίων από την Ελλάδα σε θυγατρικές εταιρείες του εξωτερικού με σκοπό την φοροδιαφυγή, οικειοποίηση κεφαλαίων από στελέχη τραπεζών ή οργανισμών, είσπραξη επιδοτήσεων της Ευρωπαϊκής Κοινότητας ή του Ελληνικού Δημοσίου και «εικονική» εξαγωγή αγροτικών προϊόντων κ.λ.π.

Το Οργανωμένο Έγκλημα

Με τον όρο «οργανωμένο έγκλημα» νοούμε την ύπαρξη μιας ομάδας, πέραν των 2 ατόμων, ενωμένων για την από κοινού διάπραξη εγκληματικών πράξεων, με προοπτική διάρκειας, προς επίδιωξη αθέμιτου κέρδους, να υπάρχει δε οργανωτική δομή και κατανεμημένα καθήκοντα.

Στην Ελλάδα, μορφή του οργανωμένου εγκλήματος αποτελεί και η τρομοκρατία, η οποία άρχισε τη δράση της με επιθέσεις τρομοκρατικών οργανώσεων κυρίως μετά την μεταδικτατορική περίοδο, οι οποίες συνεχίζονται μέχρι σήμερα, ενώ οι ενέργειες της Αστυνομίας για την αποκάλυψη και την εξάρθρωση των οργανώσεων αυτών υπήρξαν αναποτελεσματικές για 27 ολόκληρα χρόνια, και μόλις πρόσφατα άρχισαν να σημειώνονται θεαματικά αποτελέσματα επιτυχίας (Σάββας Ξηρός - «17 Νοέμβρη», Γιάφκες οδών Πάτμου και Δαμάρεως, «ΕΛΑ – Επαναστατικοί Πυρήνες» κ.λ.π.).

Οι εκδηλώσεις του οργανωμένου εγκλήματος στη χώρα μας ποικίλουν γενικά, οι κυριότερες μορφές του όμως κινούνται προς την κατεύθυνση της διακίνησης και εμπορίας ναρκωτικών και όπλων, της σεξουαλικής εκμετάλλευσης γυναικών, ιδίως αλλοδαπών, της διακίνησης λαθρομεταναστών, της κλοπής και διακίνησης κλεμμένων οχημάτων και γενικών των οικονομικών εγκλημάτων.

Πέραν των ελληνικών οργανωμένων εγκληματικών ομάδων (αμιγείς ή μικτές με αλλοδαπούς), στην ελληνική επικράτεια δραστηριοποιούνται, κυρίως αμιγώς κατά εθνικότητα, και οι οργανωμένες εγκληματικές ομάδες Αλβανών, Ρώσων, Τούρκων, Ρουμάνων, Ιρακινών και Πακιστανών, χωρίς να αποκλείεται και η διασύνδεσή τους με αντίστοιχες ομάδες του εξωτερικού. Η δράση των αλλοδαπών ομάδων αυτών εμφανίζεται συνήθως ως εξειδικευμένη, σε περιορισμένο αριθμό ειδών εγκλημάτων (π.χ. οι Τούρκοι δουλεμπόριο και ναρκωτικά, οι Ρουμάνοι διαρρήξεις και διάθεση κλοπιμαίων, οι Αλβανοί διακίνηση χασίς, «μαφιόζοι» επαιτείας των φωτεινών σηματοδοτών, οι Ρώσοι συμβόλαια θανάτου, πλαστογραφία πιστοποιητικών για παράνομες Ελληνοποιήσεις κ.λ.π.).

Λόγω της γεωπολιτικής σημασίας της θέσης της Ελλάδας, εκτιμάται, ότι στο μέλλον επίκειται επιδείνωση της εγκληματικότητας, κυρίως όσον αφορά το οργανωμένο έγκλημα στους τομείς της λαθρομετανάστευσης, της σεξουαλικής εκμετάλλευσης γυναικών και της διακίνησης ναρκωτικών, με δεδομένες τις πολιτικές αστάθειες του εγγύς μας περιγύρου και τις λοιπές αναταράξεις στον πλανήτη.

Αντιμετώπιση

Για την αντιμετώπιση της εγκληματικότητας και την καταπολέμηση του εκ περιστάσεως τελουμένου ή του οργανωμένου εγκλήματος, τα μέτρα που κατά καιρούς έχουν ληφθεί από τις Ελληνικές Διοικητικές Αρχές (Τελωνειακές, Λιμενικό Σώμα, Πυροσβεστική Υπηρεσία και ΕΛ.ΑΣ), υπήρξαν αποσπασματικά και είχαν συνήθως επιχειρησιακό χαρακτήρα, εκδηλούμενα μάλιστα πολλές φορές καθυστερημένα. Δεν θα ήταν υπερβολή να λεχθεί, ότι οι Αρχές αυτές βρέθηκαν ανέτοιμες, χωρίς

την κατάλληλη υποδομή και αιφνιδιάστηκαν στην απότομη αυτή αύξηση, ποσοτική και ποιοτική, της εγκληματικότητας.

Ωσαύτως μεγάλη ευθύνη φέρουν και οι κυβερνήσεις της τελευταίας πενταετίας του κυβερνώντος κόμματος για την επιδειχθείσα ολιγωρία, όσον αφορά την λήψη των ενδεδειγμένων μέτρων για την εξάλειψη ή περιστολή του φαινομένου που τείνει να καταστεί εκτός ελέγχου.

Για τους ανωτέρω λόγους απαιτείται η ριζική αντιμετώπιση του προβλήματος με τη χάραξη μιας μακρόπνοης αντεγκληματικής πολιτικής σε επίπεδο διακομματικό-πολιτικό. Παράλληλα θα πρέπει άμεσα να εκδηλωθούν ανάλογα επιβαλλόμενα μέτρα σε όλα τα επίπεδα των εμπλεκόμενων φορέων και υπηρεσιών. Ειδικότερα **σε Νομοθετικό επίπεδο** πρέπει να γίνει εκκαθάριση της ποινικής μας νομοθεσίας και εκσυγχρονισμός αυτής, προσαρμοζόμενη προς τα σύγχρονα εγκληματικά δεδομένα. **Σε επίπεδο Δικαστικών Αρχών**, επιβάλλεται η ελάφρυνση του φόρτου εργασίας των δικαστών, η μετεκπαίδευση αυτών και η ταχεία απονομή της δικαιοσύνης. **Σε Σωφρονιστικό επίπεδο** τα ληπτέα μέτρα θα πρέπει να αποβλέπουν, στην αποσυμφόρηση των φυλακών, στην βελτίωση των όρων και συνθηκών διαβίωσης των κρατουμένων στις φυλακές, στην πρόληψη και αποτροπή των αποδράσεων, στην εισαγωγή προγραμμάτων εργασίας κρατουμένων και στην κοινωνική επανένταξη αυτών. **Σε επίπεδο Διοικητικών Αρχών** επιβάλλεται η διεύρυνση της συνεργασίας αυτών με ομόλογές τους της αλλοδαπής για την αντιμετώπιση του οργανωμένου εγκλήματος. Ιδιαίτερα για την Ελληνική Αστυνομία, η οποία θεωρείται η εμπροσθοφυλακή της κοινωνίας στην πάλη της κατά του εγκλήματος, απαιτείται η θεσμική θωράκισή της με νομοθετικές επεμβάσεις για την βελτίωση των λειτουργικών και οργανωτικών αδυναμιών που εμφανίζει για την αποτελεσματική αντιμετώπιση της εγκληματικότητας. Η σειρά των ληπτέων μέτρων θα πρέπει να στοχεύουν στην βελτίωση της εκπαίδευσης των Αστυνομικών, στον εφοδιασμό με σύγχρονο υλικοτεχνικό εξοπλισμό, απαλλαγή τους από έργα ξένα προς την αποστολή της Αστυνομίας, αναμόρφωση του νομικού πλαισίου για την χρήση των όπλων, αναδιάρθρωση των Αστυνομικών Υπηρεσιών, νομική διασφάλιση-αποκατάσταση των οικογενειών των Αστυνομικών που δολοφονούνται κατά την εκτέλεση του καθήκοντος ή ακρωτηριάζονται κ.λ.π., θέσπιση αντικειμενικού συστήματος κρίσεων και προαγωγών, αποκοπή εκ του πολιτικού-κομματικού εναγκαλισμού των εκάστοτε κυβερνήσεων και πρωτίστως, γενναία αύξηση των αποδοχών των Αστυνομικών, αντί των χορηγούμενων μισθών πείνας. Ιδιαίτερα για το οικονομικό και οργανωμένο έγκλημα, επιβάλλεται η μετεκπαίδευση-εξειδίκευση καταλλήλου Αστυνομικού προσωπικού σε ποιοτικά ανώτερες τεχνικές, όπως η στρατολόγηση πληροφοριοδοτών, η ανεύρεση συνεργάσιμων μαρτύρων, η διενέργεια μυστικών επιχειρήσεων και ιδίως η ηλεκτρονική παρακολούθηση με χρησιμοποίηση πολύπλοκου τεχνολογικού εξοπλισμού, ενέργειες που αποσκοπούν στη διείσδυση εντός του πυρήνα των οργανωμένων εγκληματικών ομάδων και την πλήρη εξάρθρωσή τους.

Ωστόσο, οποιαδήποτε μέτρα και αν ληφθούν, προληπτικά ή κατασταλτικά, δεν είναι δυνατόν να αποδώσουν εάν οι πάντες δεν συνειδητοποιήσουν ότι η αντιμετώπιση της εγκληματικότητας δεν είναι έργο και ευθύνη της Αστυνομίας μόνο, αλλά και της κοινωνίας, μέσα στην οποία το έγκλημα αυτογεννιέται και αναπτύσσεται και ως εκ τούτου, δεν πρέπει να αφήνεται η Αστυνομία στην αυτοάμυνα. **Ο αγώνας κατά του εγκλήματος είναι έργο και υπόθεση όλων**, Οικογένειας, Σχολείου, Τοπικής Αυτοδιοίκησης, Εκκλησίας, Διοίκησης, Δικαιοσύνης και προ πάντων αυτών των ιδίων των πολιτών. **Η όποια επιτυχία ή αποτυχία εξαρτάται από τον βαθμό της αμοιβαίας συνεργασίας όλων, ενωμένων με την Αστυνομία στην πάλη κατά του εγκλήματος.**

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ ΚΑΙ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ

Του Αντιναυάρχου ε.α. ΓΡ. ΔΕΜΕΣΤΙΧΑ Π.Ν.
Επίτιμου Αρχηγού Στόλου

Οι βασικές προϋποθέσεις για την εξασφάλιση αξιόμαχων Ε.Δ. που θα είναι σε θέση να προασπίζουν τα Εθνικά Συμφέροντα είναι, πρώτο, να υπηρετεί το κατάλληλο προσωπικό σε ποιότητα και αριθμούς που να είναι άριστα εκπαιδευμένο και να έχει υψηλό ηθικό και, δεύτερο, να λειτουργεί άριστα το υπάρχον υλικό, να ανανεώνεται έγκαιρα το παλαιό υλικό με σύγχρονο και να εξασφαλίζεται η ποιοτική υπεροχή έναντι των πιθανών αντιπάλων.

Ο βαθμός κατά τον οποίο θα ικανοποιούνται οι παραπάνω προϋποθέσεις καθορίζεται από την εκτίμηση της απειλής και κατ'επέκταση από την Πολιτική Εθνικής Αμύνης η οποία δίδει τις κατευθυντήριες γραμμές που μεταφράζονται σε λειτουργίες και μέσα που θα διαθέτουν οι Ένοπλες Δυνάμεις. Όσο περισσότερο ικανοποιούνται οι προϋποθέσεις τόσο καλύτερα θα εξασφαλίζονται τα Εθνικά Συμφέροντα. Οι αποφάσεις συνεπώς για τους απαιτούμενους εξοπλισμούς των Ελληνικών Ε.Δ. θα πρέπει να βασισθούν στην Πολιτική Εθνικής Αμύνης που περιλαμβάνει την Αποστολή των Ε.Δ. και την αντιμετώπιση της απειλής.

Η Αποστολή των Ε.Δ. ως διευτώθη από την Κυβέρνηση, είναι η περιφρούρηση της χώρας, η διαφύλαξη των Εθνικών Συμφερόντων, η αποτροπή, η αποκλιμάκωση των εντάσεων στην περιοχή, η μεταφορά του Θεάτρου Επιχειρήσεων (αν παραστεί ανάγκη) στην περιοχή του αντιπάλου και η αντιμετώπιση επεισοδίων που προκαλούνται από την Τουρκία στο Αιγαίο. Παράλληλα η διατυπωθείσα αντιμετώπιση της απειλής, περιλαμβάνει την με κάθε μέσον αποτροπή της Τουρκικής απειλής, την λειτουργία του Δόγματος του Ενιαίου Αμυντικού Χώρου Ελλάδος-Κύπρου και την ενίσχυση του αμυντικού μηχανισμού της χώρας σε συνδυασμό με τα οικονομικά και δημογραφικά δεδομένα αυτής. Ως μέσα για την εφαρμογή της Πολιτικής Εθνικής Αμύνης προβλέπονται η νέα Δομή των Ε.Δ. και οι εξοπλισμοί. Το ζητούμενο συνεπώς είναι να ευρεθούν οι κατάλληλες λύσεις για την Δομή και τους εξοπλισμούς, ώστε να λειτουργήσει και να εφαρμοσθεί η Πολιτική Εθνικής Αμύνης που θέλει την εξασφάλιση της ακεραιότητας του Εθνικού χώρου και την δυνατότητα αναλήψεως επιθετικών επιχειρήσεων (έστω και περιορισμένων).

Η δημογραφική εξέλιξη του πληθυσμού μας και η αναγκαία οροφή σε συνδυασμό με την ποιότητα του υλικού και τους οικονομικούς περιορισμούς, υπαγορεύουν την ανάγκη δημιουργίας ημιεπαγγελματικού στρατού προκειμένου να εξασφαλίζεται υψηλό επίπεδο εκπαίδευσης και ικανοποιητική στελέχωση των μονάδων και κυρίως του Στρατού Ξηράς για τον οποίο πέραν της υψηλής ποιότητας των στελεχών απαιτείται και επάρκεια σε προσωπικό.

Η μείωση της θητείας των στρατευσίμων είναι εις βάρος της αποτελεσματικότητας των μονάδων, ενώ η αντικατάσταση των στρατευσίμων από επαγγελματίες οπλίτες είναι δυνατή μέχρι κάποιο ποσοστό, δεδομένων των περιορισμών (σωματικών και κοινωνικών) που παρουσιάζονται σε μεγαλύτερες ηλικίες. Αποφάσεις πολιτικές που μειώνουν την οροφή σημαίνουν αύξηση των εξοπλισμών για να εξασφαλίζεται η απαιτούμενη απόδοση του στρατεύματος.

Οι αποφάσεις για τους εξοπλισμούς προκειμένου αυτοί να είναι αποτελεσματικοί, πρέπει να λαμβάνουν υπόψιν ορισμένες βασικές συνιστώσες που συνοψίζονται : Στην απειλή και την προβλεπόμενη εξέλιξή της, στις εναλλακτικές λύσεις για την αντιμετώπιση της απειλής, στην αποτελεσματικότητα του υφισταμένου υλικού των Ε.Δ., στην ποιότητα και επάρκεια του προσωπικού ως και στις διεθνείς, συμμαχικές και διακρατικές υποχρεώσεις της χώρας μας. Η διαφοροποίηση οιασδήποτε συνιστώσας επιβάλλει την διαφοροποίηση μίας ή περισσοτέρων άλλων συνιστωσών, για τη διατήρηση της αμυντικής ικανότητας στα επιθυμητά ή σχεδιαζόμενα επίπεδα.

Για μία μικρή χώρα όπως η Ελλάδα, που αντιμετωπίζει απειλή από μία πολλαπλάσια σε πληθυσμό και στρατό χώρα η οποία και δαπανά τεράστια ποσά σε εξοπλισμούς, για να βρεθούν οι πλέον τεχνοοικονομικά συμφέρουσες λύσεις, θα πρέπει να λειτουργούν πολύ έγκαιρα τα αντανάκλαστικά σε ότι αφορά τα εξοπλιστικά προγράμματα, εάν ληφθούν μάλιστα υπόψιν οι περιορισμοί που επιβάλλονται στην χώρα μας από την συμφωνία για τις Συμβατικές Δυνάμεις στην Ευρώπη (CFE), εν αντιθέσει με την Τουρκία που δεν έχει αυτούς τους περιορισμούς.

Η Διακλαδικότητα των προβλεπόμενων επιχειρήσεων υλοποιείται με την διαλειτουργικότητα και συμπληρωματικότητα των εξοπλισμών των Ενόπλων Δυνάμεων και όχι με την λειτουργία Διακλαδικών Στρατηγείων που τόσο εύκολα αποφασίστηκαν χωρίς να μετρηθεί το κόστος και το προσωπικό που απαιτείται για την εύρυθμο λειτουργία τους. Ιδιαίτερη έμφαση, πρέπει να δίδεται στους πολλαπλασιαστές ισχύος ως : Επικοινωνίες (επίγειες και δορυφορικές) που δεν επιδέχονται παρεμβολές, δυνατότητες στον παθητικό και ενεργητικό πόλεμο, λειτουργία Συστήματος Διοικήσεως και Ελέγχου που να καλύπτει όλα τα επίπεδα διοικήσεως, δυνατότης εγκαίρου και ασφαλούς μεταφοράς προσωπικού και υλικού, αποτελεσματική Α/Α άμυνα περιοχής και σημείου, έλεγχος θαλασσίων γραμμών επικοινωνίας, αποτελεσματικός αποκλεισμός εχθρικών περιοχών και λιμένων.

Παράλληλα οι αποφάσεις για τα εξοπλιστικά προγράμματα, εξαρτώνται και από τις αποφάσεις του ενδεχομένου αντιπάλου για τα αντίστοιχα προγράμματά του, ενώ οι αποφάσεις του για Στρατηγικές επιλογές (ως ανάπτυξη πυρηνικών δυνατοτήτων, δορυφορικές επικοινωνίες, δυνατότητα ανεφοδιασμού αεροσκαφών εν πτήση, εφοδιασμός με κατευθυνόμενα βλήματα μεγάλου βεληνεκούς) πρέπει να επισύρουν την προσοχή της Ελληνικής πολιτικής και στρατιωτικής ηγεσίας, να τροποποιούνται ανάλογα η Πολιτική Εθνικής Αμύνης και η Στρατιωτική Στρατηγική και να λαμβάνονται τα κατάλληλα μέτρα προς αντιμετώπιση με εξέταση της, κατά προτεραιότητα, προώθησης αναλόγων και αποτελεσματικότερων προγραμμάτων, με υλοποίηση σε χρόνο μικρότερο από αυτόν του αντιπάλου.

Η ρευστότητα του εγγύς περιβάλλοντος και ίδια η αποσταθεροποίηση στα βόρεια σύνορά μας με την από ανατολάς σοβαρή και διαχρονική απειλή επιβάλλουν την ισχυροποίηση των Ενόπλων Δυνάμεων, ενώ παράλληλα πρέπει να επιτυγχάνεται η ευημερία των Ελλήνων, η διαρκής ανάπτυξη της χώρας και η ανταπόκρισή της στις διεθνείς και συμμαχικές υποχρεώσεις. Κατά συνέπεια οι διατιθέμενοι οικονομικοί πόροι για τα εξοπλιστικά προγράμματα πρέπει να κατανέμονται ορθολογιστικά και να εξυπηρετούν τις Ένοπλες Δυνάμεις αλλά και το κοινωνικό σύνολο, όπου αυτό είναι εφικτό. Προς τούτους, τα εξοπλιστικά προγράμματα των Ενόπλων Δυνάμεων πρέπει να ολοκληρώνονται μέσα στους χρόνους που έχουν σχεδιασθεί, προκειμένου να είναι αποδοτικά ενώ για την συμπλήρωση των εξοπλισμών να μελετώνται όλες οι εναλλακτικές λύσεις, ώστε οι διατιθέμενοι πόροι να είναι οι ελάχιστοι δυνατοί, να ικανοποιούνται οι επιχειρησιακές απαιτήσεις και να υπάρχει η

μεγαλύτερη δυνατή Ελληνική συμμετοχή. Εξειδικεύοντας την πρόταση αυτή, εκτιμούμε ότι οι εξοπλισμοί των Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων πρέπει να κινούνται στα ακόλουθα γενικά πλαίσια :

Συμπλήρωση βραχυπρόθεσμων απαιτήσεων με φθηνές λύσεις, όπως από το μεταχειρισμένο υλικό συμμαχικών χωρών, ενώ για τα μεσομακροπρόθεσμα προγράμματα να εξασφαλίζεται η συμμετοχή της χώρας μας στην παραγωγή, ώστε ο εξοπλιστικός προγραμματισμός να ανταποκρίνεται στις ανάγκες δύο πενταετιών (η πρώτη δεσμευτική, η δεύτερη υπό αναθεώρηση).

Υλοποίηση προγραμμάτων που θα διέπονται από την αρχή της «ποιότητας έναντι της ποσότητας» που θα ολοκληρώνονται στο χρόνο που έχουν σχεδιαστεί, προκειμένου να είναι αποδοτικά, άλλως θα επανεξετάζονται.

Ανάπτυξη και υλοποίηση ερευνητικών προγραμμάτων σε συνεργασία με Πανεπιστήμια και Ερευνητικά Κέντρα.

Ανάπτυξη παραγωγής υλικού από την Αμυντική Βιομηχανία, με εξαγωγικό προσανατολισμό εφόσον είναι δυνατόν.

Ουσιαστική αξιοποίηση των Αντισταθμιστικών Ωφελημάτων για εκμετάλλευση από τις Ένοπλες Δυνάμεις και την Ελληνική Οικονομία.

Ιδιωτικοποίηση των Αμυντικών Βιομηχανιών, εκτός αυτών που συμβάλλουν καθοριστικά στη διαμόρφωση της πολιτικής των εξοπλισμών, και κατά συνέπεια της αμυντικής πολιτικής. Στην περίπτωση αυτή να θεσμοθετηθεί η λειτουργία τους με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια με ταυτόχρονη αναθεώρηση των στρατηγικών πωλήσεων, εμπορευσιμότητας και παραγωγικής διαδικασίας και υπό την προϋπόθεση επιλογής των Διοικήσεων, με αυξημένη πλειοψηφία της αρμόδιας κοινοβουλευτικής επιτροπής.

Περί Εξοπλισμών

Ο Ψυχρός Πόλεμος, όπως έχει καταγραφεί στην ιστορία ή όπως έχει εμπλέξει αναρίθμητα συνεργαζόμενα σχήματα πολιτικών και στρατιωτικών σε θεωρήσεις και επαναθεωρήσεις επί θέσεων συνασπισμών, δομής και διατάξεως στρατιωτικών δυνάμεων ή και όπως έχει εγκατασταθεί στο συνειδητό των απειληθεισών μαζών, ήδη έχει παύσει ως ισχύων και διασταλτός παράγων στις διεθνείς σχέσεις.

Οι εξοπλισμοί και ο έλεγχός των, ως παράγωγο και συνέπεια του Ψυχρού Πολέμου αναμφίβολα σήμερα επιδέχονται τροποποιήσεις, οι οποίες κατά το επιθυμητό των εμπλεκομένων θα πρέπει να είναι ορθολογιστικά επενεκτές. Είναι μία κατανοήσιμη προσπάθεια για σύγκλιση όρων, όπως η συμφέρουσα δαπάνη, η μεγιστοποίηση του αποτελέσματος και η κάλυψη για τις ή/και ανταπόκριση με τις διαφαινόμενες μελλοντικές ανάγκες.

Για την Ελλάδα θα πρέπει να αναζητηθούν και αναλυθούν παραδοχές, που εκ των πραγμάτων έχουν διαφορές στα θέματα εξοπλισμών από εκείνες του διηρημένου NATO ή του λεγομένου «Ευρωστρατού» ή συνυπολογισμού παραμέτρων, όπως η μη απειλή εκ μέρους της Ρωσίας, του Ιράκ και άλλων ή συνδυασμών εκτιμήσεων επί ασυμμέτρων απειλών. Η αχίλλειος πτέρνα στη σκέψη και τις εκτιμήσεις της Ελληνικής πλευράς είναι η τυχόν αδυναμία των υπευθύνων να αναγνωρίζουν τα πραγματικά μεγέθη απειλών-αναγκών, να κατανοούν τις δυνατότητες, όπου αυτές εκτείνονται και να αφομοιώνουν τις όποιες λογικά και εξελικτικά ή ταχύτατα και πειστικά μεταγενόμενες πολιτικο-στρατηγικές καταστάσεις. Για την Ελλάδα η απειλή είναι υπαρκτή. Η ψυχροπολεμική κατάσταση διατηρεί την συνέχειά της σε περιφερειακό επίπεδο. Η γειτονική για μας Τουρκία συνιστά απειλή.

Η εξωτερική μας πολιτική, σαν υπεύθυνη και επίσημη τοποθέτηση δεν έχει καταρωθώσει να πείσει εκείνον τον Έλληνα, που δεν επιμελείται στην παρακολούθηση των οιονδήποτε νύξεων περί μεταβλητών στοιχείων στις διεθνείς σχέσεις, αλλά που έχει παραμείνει στα παραδοσιακά και δεδομένα περί Ελλάδος, Ελληνικού έθνους και Ελληνικού μεγαλείου. Ο υποκείμενος σε βομβαρδισμούς από έντυπα, ραδιοφωνικά, ηλεκτρονικά και λοιπά ΜΜΕ Έλληνας έχει περιπέσει σε κατάσταση διαρκούς λήθης (limbo) και αδυνατεί να επιγνώσει το καθεστώς, το οποίον βιώνει, αν δηλαδή ζει σε κατάσταση πολέμου ή ειρήνης. Είναι μια βολική συνθήκη, η οποία αφ'εαυτής πιστώνει χρόνο και παρέχει ευχέρεια στους καθορίζοντες ή διαχειριζομένους υιοθετούμενα αμυντικά δόγματα ή διεκπεραιώνοντες ορισμένη εθνική πολιτική. Και εάν μεν η κατάσταση του καθεύδοντος Έλληνα δεν ενοχλεί τους εξουσιαστές, οι οποίοι πλέον ακολουθούν με κάθε συνέπεια το σύμφоро δίδυμο χρηματοδοσία-τεχνοκρατία, τουλάχιστον και ευγνωμοσύνης ένεκεν για την παρασχεθείσα υποστήριξη από το -ούτως ειπείν- αγνό εκλογικό σώμα, υποχρεούνται να προσδιορίσουν τις συντονισμένες τους

πράξεις και καταβάλουν κάθε προσπάθεια, η οποία να διακρίνεται από το εθνικώς εύστοχον.

Τί είναι λοιπόν εκείνο, που ο καλός, ο κατ'αρχήν αμίαντος, αλλ' άγνωμος, ανίδεος και ανυποψίαστα φορολογούμενος-για εξοπλιστικούς σκοπούς- Έλληνας θα έστεργε να δεχθεί σαν ασφαλή πατρίδα; Περισσότερο προσαρμόσιμο και ηθικά και ρεαλιστικά θα ήταν το «όχι με όνειρα, αλλά με αίμα και σίδηρο στήνεται ένα έθνος» (Swinburne, A World for the country). Κι'αν είναι να δοκιμάσουμε μία ηγεσία, θα πρέπει να προσδιορίσουμε αυστηρά κριτήρια και βαθμούς αισθήματος οφειλής προς Έλληνες και τις υποχρεώσεις της προς λογοδοσία, όταν ακόμη και σε ανύποπτο χρόνο ζητηθεί. Ο έλεγχος της ηγεσίας δεν χωρεί επιοίκεια για κακώς εκτελεσθέν ή παραλειφθέν έργο.

Η ελεύθερη αγορά, το εμπόριο, η αυξανόμενη ευημερία, η επέκταση της δημοκρατίας σε όλες τις εκφάνσεις της νεοελληνικής ζωής, η Ευρώπη, το NATO και όλες οι άριστες προοπτικές, είναι οι άπειρες συνιστώσες, οι οποίες πληρούν την σύγχρονη Ελληνική δομή, η οποία δομή εάν ασθενήσει στρατιωτικά δεν θα υφίσταται πλέον σαν γενικευμένη υπόσταση και κατ'επέκταση σαν πηγή και αφετηρία του Ελληνικού Έθνους, του Ελληνισμού.

Και δεν οραματιζόμεθα μία μεγάλη Ελλάδα. Οι συνθήκες είναι απαγορευτικές. Άλλωστε, οι «οραματισμοί», το «όραμα» και το «στοίχημα» είναι πολιτικάντικες εκφράσεις κενές περιεχομένου, όπως ο βήξ του ψάλτου. Σήμερα δεν υπάρχουν Μεγάλοι Αλέξανδροι να εξαπλώσουν τον Ελληνισμό. Δεν υπάρχουν ούτε οι ολιγώτερο μεγάλοι ηγέτες, που διακρίνονται για τις ικανότητές τους να κάνουν ένα μικρό κράτος μεγάλο. Σήμερα ιστάμεθα ενώπιον μιας μελαγχολικής παραδοχής, όπου κοινά συναινούμε στην υπομονή μιας επιδέξιας ηγεσίας με ικανούς συμβούλους, που θα επιτύχει να διατηρήσει τα υφιστάμενα έως ότου ο καλός Θεός της Ελλάδος μας προικοδοτήσει με μία ή περισσότερες ιστορικές προσωπικότητες. Ίσως θα πρέπει να δεχθούμε, χωρίς να διακόπτουμε κάθε προβλεπόμενο και αναγκαίο έλεγχο επί των συμβούλων και μέλη επιτροπών, οι οποίοι εξ αρχής ουδόλως καταγίνονται σε ελιγμούς και ταχυδακτυλουργίες προς ίδιον αυτών όφελος, αλλά εργάζονται μεθοδικά, ερευνητικά και υπεύθυνα, και εισηγούνται τα συμφέροντα στο Ελληνικό σύνολο.

Η αμυντική οργάνωση του εδάφους, οι φρεγάτες, τα υποβρύχια, τα μαχητικά αεροσκάφη, τα άρματα και τα πυροβόλα καθώς και τα εργοστάσια κατασκευής οπλικών συστημάτων και υλικού, όλα αυτά για ένα λαό, που στερείται της διαθέσεως να αμυνθεί και όπου μισεί κάθε τι το στρατιωτικό δεν είναι τίποτε άλλο από μια πανοπλία πάνω σε πρόβατο. Πόσο γελοίο! Πόσο επικίνδυνο! Κατά τον Αριστοτέλη, «ο Στρατός είναι αναγκαίος, εαν και εφόσον οι πολίτες δεν επιθυμούν να υποδουλωθούν στον πρώτο υποψήφιο επιδρομέα». Στην Ελλάδα, που εμείς σήμερα ζούμε, με θλίψη διαπιστώνουμε, οτι υπάρχει μία γεωμετρικώς φθίνουσα συμπάθεια προς την έννοια του Στρατού. Αναζητώντες τα αίτια δυνάμεθα και να προσδιορίσουμε και τις εστίες συναγωγής ιδεών αντιστρατιωτισμού. Κι'αυτά δεν

είναι μόνο του τύπου «στα παλιά χρόνια έγραφαν, οτι γλυκό και πρέπον είναι να πεθαίνει κανείς για την πατρίδα. Αλλά στο σύγχρονο πόλεμο δεν υπάρχει γλυκό και πρέπον στο θάνατό σου. Θα πεθάνεις σαν σκυλί για καμιά λογική αιτία»(Ernest Hemingway, Notes on the Next War). Ίσως αυτό ενέχει ποσόν αληθείας, όταν ο Στρατιώτης διατίθεται προς κατανάλωση μερικές χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από την πατρίδα στο πλαίσιο διεθνών «ειρηνευτικών» δυνάμεων και για λόγους κατά το μάλλον αδιαφανείς. Για την Πατρίδα και το ιερό της χώμα ποτέ!

Είναι στην ευχέρεια λοιπόν της ηγεσίας να μεταστρέψει το κοινό αίσθημα σε θετικό. Είναι και απλό και θεμιτό εάν αυτή και η οποιαδήποτε ηγεσία επιθυμεί την διατήρηση της ακεραιότητάς μας.

Εφ' όσον θέλουμε να καταθέτουμε σαν μελλοντικούς στόχους Ελλάδα ευημερούσα και ασφαλή, τότε το απομένον έργο είναι να μειώσουμε τον αριθμό των μελών της νεοϊδρυομένης κάστας των απανταχού νεοευγενών, συμβούλων,ειδικών και των λοιπών συνομοτασσομένων αυτών. Αυτοί θεωρητικά καταχωρούνται στην κατηγορία των διακομιστών ιδεών, πρακτικά όμως είναι κοινά μεσάζοντα παράσιτα. Αυτοί ή όποιοι άλλοι εισηγούνται μείωση θητείας ενώ υπάρχει απειλή. Αυτοί που στηρίζονται σε στρατό μισθοφόρων ενώ γνωρίζουν από την ιστορία, οτι ουδαμού οι μισθοφόροι επολέμησαν, όπως ο Στρατιώτης εκείνος, που πιστεύει στην Πατρίδα και στην προστασία των τάφων των προγόνων του. Αυτοί, που υπολογίζουν σε οικονομικο-πολιτικές εκμεταλλεύσεις συντυχιών και ευκαιριών. Όλοι αυτοί δημιουργούν το νέο πνεύμα και τη νέα διανοήση στην Ελλάδα, που προσπαθεί να φτερουγίσει στο πλαίσιο μιας ενωμένης Ευρώπης χωρίς τα χρειώδη για να σταθεί σαν οντότητα και διότι ο Ελληνικός λαός νεοσυντιθέμενος με προδιαγραφές εξωελληνικές μεταλλάσσεται σε δουλοπρεπή, εκθηλωμένο, ανερμάτιστο, ανίσχυρο και άνευ υπονοίας δημαγωγούμενον πλήθος.

Οι σημερινές ασχολίες των Ελλήνων είναι καθιστικές και οι λεπτές δουλειές έχουν από τη φύση τους ασυμβατότητα προς την πολεμική προδιάθεση, σε αντίθεση με άλλους γειτονικούς λαούς, όπου η σκληρότητα αποτελεί εκ των πραγμάτων και στρατιωτικό πλεονέκτημα. Μάλιστα, όταν ένα έθνος θεωρεί, οτι για το μεγαλείο του, την εθνική του υπόσταση και την οποιαδήποτε φύση προαγωγής του θεωρεί τα όπλα σαν κύρια τιμή, σπουδή και ασχολία του, τότε αυτό το έθνος δεν προορίζεται για φθορά. Αυτή τη λεπτομέρεια οφείλουν οι επιτελείς, οι εισηγητές, οι καθηγητές και οι ταγοί να κατανοήσουν και στη συνέχεια να διαμορφώσουν το μετα-νεώτερο Ελληνικό πνεύμα, το οποίο κατάλληλα διοχετευόμενο στην πάντοτε ευπροσήγορη Ελληνική καρδιά να εγγυηθεί μια Ελλάδα, που να διατηρεί το πραγματικό ιστορικό της μέγεθος.

Συμφωνούμε στους εξοπλισμούς, οι οποίοι αποτελούν ένα μικρό μέσο και εργαλείο για την τιμωρία εκείνων, που ασύνετα επιχειρούν να ενοχλήσουν χώρα λεοντοκάρδων.

Σε τελευταία ανάλυση, ας διερευνήσουμε αυτό, που από την αρχαιότητα και από όλους τους λαούς με σφρίγος ακολουθείται και ουδέποτε έπαυσε ισχύον, δηλαδή το «Qui desiderat pacem, praepare bellum" (Vegetius, Flavius V. Renatus fl.e.375).

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ»

ΕΞΑΧΘΕΝΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ - ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Του Υποναύαρχου ε.α. Ι. ΙΩΑΝΝΟΥ Π.Ν.

Τα Διεθνή Συνέδρια «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ» που έχει καθιερώσει η ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ ανά διετία, από το 1999 και εντεύθεν, υπήρξαν απότοκο ενός ευρύτερου προβληματισμού σ'ότι αφορά τα Αμυντικά Θέματα της Χώρας μας σε ποικίλους τομείς όπως π.χ, την Εθνική Στρατηγική, την Πολιτική Εθνικής Αμύνης, την Διαχείριση Κρίσεων, τα Αμυντικά Προγράμματα και την συνεισφορά της Ελληνικής Αμυντικής Βιομηχανίας σ'αυτά, τις σύγχρονες τάσεις στη Διεξαγωγή των Επιχειρήσεων (Πόλεμος Πληροφορικής, Ψηφιακός Πόλεμος, Logistics, κ.α.).

Ο προαναφερθείς προβληματισμός είχε σαν αφετηρία το γεγονός ότι, με τα παραπάνω θέματα που αφορούν τις Ε.Δ. εν μέρει και αποσπασματικά ησυχολούνται και ασχολούνται διάφοροι αναλυτές και ερευνητές είτε αυτοτελώς είτε μέσα στα πλαίσια ενός Ιδρύματος, Ινστιτούτου κ.λ.π. οι οποίοι ενδεχομένως να είχαν/έχουν κάποιες ακαδημαϊκές περγαμινές οι οποίες δεν συνοδεύονται από την απαιτούμενη εμπειρία επί του θέματος με αποτέλεσμα κατά συνθήκη οι μελέτες να καταλήγουν σε όχι ορθές εκτιμήσεις – συμπεράσματα και κατά συνέπεια σε ατεκμηριώτες προτάσεις.

Ως εκ τούτου εκρίθη σκόπιμο να εξετασθεί το Αμυντικό Πρόβλημα της Χώρας, στο σύνολό του, μέσω ομιλητών οι οποίοι να καλύπτουν τους χώρους των Ε.Δ. (Αξιωματικοί), Διπλωματίας, Ακαδημαϊκών Ιδρυμάτων και Εταιριών Οπλικών Συστημάτων, προκειμένου η προσέγγιση των συμπερασμάτων και προτάσεων να είναι η πλέον ορθή. Κατόπιν τούτων, μεταξύ 9-10 Δεκεμβρίου 1999, έλαβε χώρα στο Πολεμικό Μουσείο το Α' Διεθνές Συνέδριο «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ '99 – ΑΜΥΝΤΙΚΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ». Στο εν λόγω Συνέδριο υπήρξαν σαράντα δύο Εισηγήσεις και το ΥΕΘΑ εκπροσωπήθηκε από τον Γενικό Διευθυντή του ΕΠ.Υ.ΕΘ.Α κ. Ε. Χωραφά, ο οποίος ανέπτυξε τους άξονες του Αμυντικού Προγράμματος της χώρας, ενώ οι επιμέρους ομιλητές Αξιωματικοί (ε.ε. και ε.α.) Πρέσβεις (ε.τ.), Καθηγητές και ανεξάρτητοι Αναλυτές και Ερευνητές, ανέπτυξαν θέσεις στις εν αρχή αναφερθείσες θεματικές ενότητες του Συνεδρίου ενώ αυτό έκλεισε με σύνοψη του Προέδρου του Συνεδρίου Αντιναύαρχου ε.α. Γ. Δεμέστιχα Π.Ν., Επιτίμου Αρχηγού Στόλου, με τα εξής περιληπτικά συμπεράσματα :

- Απαιτείται η σύνδεση της Εθνικής Στρατηγικής με τα Αμυντικά Προγράμματα προκειμένου να εξασφαλίζεται η Εθνική Ασφάλεια με τη διάθεση των απαραίτητων οικονομικών πόρων.
- Με το Δόγμα του Ενιαίου Αμυντικού Χώρου (ΕΑΧ) και την ενοποίηση των δύο θεάτρων επιχειρήσεων, Ελλαδικού και Κυπριακού, τα ήδη εκτεταμένα μέτωπά μας, επεξετάθησαν περισσότερο. Η αχίλλειος πτέρνα του Δόγματος του ΕΑΧ είναι τα ανεπαρκή μέσα που διατίθενται για την στήριξή του.
- Με τα εξοπλιστικά προγράμματα πρέπει να στοχεύουμε σε οπλικά συστήματα τεχνολογικής αιχμής που θα αντισταθμίσουν την ποσότητα με την ποιότητα. Η βελτίωση και διατήρηση της ποιοτικής υπεροχής που αποτελεί για τη χώρα μας μοναδική και αναγκαία διέξοδο, έχει υψηλό κόστος. Επομένως επιβάλλεται συνεχής ιεράρχηση προτεραιοτήτων και αναζήτηση της βέλτιστης λύσεως, ώστε με δεδομένο κόστος να παράγεται το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα.

- Ο κομματισμός στις Ε.Δ., δημιουργεί αναξιοκρατία, υποσκάπτει την ιεραρχική δομή, προάγει την αδικία και υπονομεύει το ηθικό, ενώ η κοινωνική, οικονομική και κοινωνική υποβάθμιση των στελεχών σημαίνει υποβάθμιση και της Άμυνας.
- Οι Εθνικοί Στόχοι είναι δυνατόν να εξυπηρετηθούν με την εφαρμογή ορθής διπλωματίας, εφόσον υπάρχει η διορατικότητα και οι προϋποθέσεις εφαρμογής καταλλήλου σχεδιάσεως, στην οποία πέραν των διαφόρων παραγόντων της Εθνικής Ισχύος θα πρέπει να ληφθούν υπόψη οι δυνατότητες συμβολής της Εκκλησίας.
- Η Θαλάσσια Ισχύς, που συνεχώς προσαρμόζεται στις τεχνικές εξελίξεις, εξακολουθεί να αποτελεί ένα από τους βασικούς παράγοντες ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ, ΑΚΜΗΣ ή ΠΑΡΑΚΜΗΣ των Εθνών, ιδιαίτερα εκείνων που εξαρτώνται από τη θάλασσα. Η Ελληνική Θαλάσσια Ισχύς αποτελεί ένα από τα πιο σημαντικά δεδομένα Επιβίωσης και Ευημερίας της πατρίδος μας και νευραλγικό παράγοντα της Εθνικής μας Ισχύος.
- Κάθε αποτρεπτική απειλή, για να δημιουργήσει αξιόπιστη παράσταση κόστους που θα εμποδίσει τον αντίπαλο να πάρει την πρωτοβουλία των κινήσεων σε χαμηλό επίπεδο σύγκρουσης, επιβάλλεται να στηρίζεται τόσο σε στρατιωτικές ικανότητες όσο και σε πολιτική βούληση καθώς και ορθή επιτελική και πολιτική οργάνωση.
- Η Τουρκική πολιτική έχει σαν σκοπό : Την συνένωση και τον εκτουρκισμό των μουσουλμανικών μειονοτήτων, της περιοχής μας, έτσι ώστε να αποκτήσουν τεχνητή Τουρκική συνείδηση θεωρώντας ως "Μητέρα Πατρίδα" την Τουρκία.
- Με την βοήθεια προγραμμάτων Η/Υ, μπορούν να αξιολογηθούν τα διάφορα οπικά συστήματα, αλλά και διάφορες τακτικές ως προς την αποτελεσματικότητά των.
- Απαιτείται η σύσταση ενός Επιτελικού Οργάνου το οποίο θα είναι ικανό να θέτει και να σχεδιάζει την Ελληνική Υψηλή Στρατηγική καθώς και να συντονίζει και να ελέγχει τους φορείς που εμπλέκονται στην σχεδίαση και ανάπτυξή της.
- Οι Δεξαμενές Σκέψης στην Ελλάδα θα καταστούν έγκυρες, εφόσον επαληθεύονται οι εκτιμήσεις τους, πέραν του επιτελουμένου έργου τους μεταδόσεως ιδεών και διοργανώσεως επιμορφωτικών εκδηλώσεων.
- Η συμμετοχή της Ελλάδος σε Ευρωπαϊκά κοινά εξοπλιστικά προγράμματα, από την έναρξη αυτών δηλαδή από την σύνταξη των επιχειρησιακών προδιαγραφών, θα ωφελήσει την χώρα μας τόσο οικονομικά όσο και στα αμυντικά θέματα.
- Για την αντιμετώπιση της απειλής, απαιτείται η κινητοποίηση του Ελληνικού επιστημονικού τεχνολογικού δυναμικού και προς τούτο είναι αναγκαία η λήψη μέτρων των αρμοδίων φορέων.
- Τα τεθωρακισμένα οχήματα προσωπικού (ΤΟΜΠ) και μάχης (ΤΟΜΑ) αποτελούν το κύριο μέσο ταχείας μεταφοράς της κεντρικής εφεδρείας των νήσων μας τόσο στους απειλούμενους αιγιαλούς αποβάσεων όσο και στις περιοχές αεραποβάσεων.
- Τα αντιαρματικό όπλο είναι φθηνό και αποτελεσματικό. Η χώρα μας πρέπει να γίνει αυτάρκης σε αντιαρματικά όπλα που να κατασκευάζονται από την εγχώρια βιομηχανία.
- Τα επιθετικά ελικόπτερα δίδουν βάθος στο πεδίο της μάχης και ιδιαίτερα στο νησιωτικό σύμπλεγμα του Αιγαίου δύνανται να μεταφέρουν την "Ισχύ Πυρός" από νήσου εις νήσο συναρτήσει της εχθρικής απειλής.

- Η πρόσκτηση των A/T KIDD εξ ΗΠΑ, αποτελεί σήμερα την μοναδική άμεσα διαθέσιμη λύση για την εξισορρόπηση των ναυτικών δυνάμεων Ελλάδος - Τουρκίας. Εναλλακτικά πρέπει να προωθηθεί άμεσα η ναυπήγηση νέων Φρεγατών με κατάλληλα αντιαεροπορικά συστήματα.
- Τα ΑΦΝΣ και Ε/Π είναι ιδιαίτερος σημαντικά για την κάλυψη ναυτικών επιχειρήσεων στην Ανατολική Μεσόγειο ενώ η ύπαρξη πλοίων υποστήριξης, αυξάνει την μαχητική ικανότητα των μαχίμων μονάδων.
- Η Ελλάδα διατηρεί και πρέπει να διατηρεί σημαντικές αμφίβιες δυνάμεις για τις εθνικές μας ανάγκες (στήριξη νησιωτικού χώρου).
- Το Π.Ν. θα μπορέσει να καλύψει τις επιχειρησιακές ανάγκες όταν η δύναμη των υποβρυχίων του αυξηθεί από 8 σε 12.
- Η ιεράρχηση της απειλής για τις μονάδες του Π.Ν. στο Αιγαίο είναι : Αέρας - Υποβρύχια - Επιφάνεια.
- Η Ελληνική Ναυτική Στρατηγική θα πρέπει να στηρίζεται στην αποτροπή με ευέλικτη ικανότητα. Ο Ελληνικός Στόλος πρέπει να διατηρήσει την πρωτοβουλία των κινήσεων στο Αιγαίο και να δύναται να προσβάλλει τις δυνάμεις του ενδεχομένου αντιπάλου επιφέροντας το μαζικό "πρώτο πλήγμα".
- Θα πρέπει να δημιουργηθούν ειδικές Αεροναυτικές δυνάμεις, ευέλικτες και ταχυκίνητες, με σύγχρονο εξοπλισμό, ειδικά εκπαιδευμένες για τον γεωγραφικό μας χώρο.
- Η συμμετοχή της εγχώριας βιομηχανίας σε συμπαραγωγή οπλικών συστημάτων υψηλού κόστους μπορεί να αναβαθμισθεί μόνο με την μεταφορά, εμπέδωση και τελικά παραγωγή ίδιας τεχνογνωσίας σε μεσοπρόθεσμα προγράμματα εφαρμοσμένης έρευνας.
- Η τεχνητή νοημοσύνη αποτελεί σήμερα έναν από τους πιο εντυπωσιακούς κλάδους της Πληροφορικής με πολλές αμυντικές εφαρμογές. Οι κυριότερες περιοχές που αποτελούν πόλο έλξης των ερευνητών είναι τα νευρωνικά δίκτυα, η ασαφής λογική και οι γενετικοί αλγόριθμοι.

Άξιον λόγου να αναφερθεί είναι ότι, κατά το εν λόγω Συνέδριο αίσθηση προκάλεσε το απόφθεγμα κατά την ομιλία του Επιτίμου Αρχηγού ΓΕΕΘΑ και νυν Ακαδημαϊκού Στρατηγού ε.α. Δ. Σκαρβέλη ότι **«Δί' όλον τον Ελληνικό Λαό το έγκλημα της 21^{ης} Απριλίου υπήρξε στιγμιαίο πλην των Ε.Δ. τις οποίες καταδιώκει μέχρι σήμερα»**. Το νόημα προφανές και άνευ σχολιασμού

Στο εν λόγω Συνέδριο παρέστη ικανός αριθμός αντιπροσωπειών των Ε.Δ. ενώ η πραγματοποίησή του βασίστηκε σε χορηγίες του ΥΕΘΑ, της Ελληνικής Αεροπορικής Βιομηχανίας (ΕΑΒ), του Ερευνητικού Πανεπιστημιακού Ινστιτούτου Συστημάτων Επικοινωνιών και Υπολογιστών καθώς και της HDW .

Τα συμπεράσματα του Συνεδρίου διενεμήθησαν στους ενδιαφερομένους/εμπλεκόμενους φορείς και υπήρξαν ευνοϊκά σχόλια.

Η φιλοσοφία του δευτέρου Διεθνούς Συνεδρίου **«ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ 2001 – ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΟΠΛΙΚΩΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΩΝ»** που έλαβε χώρα την 12-13 Δεκεμβρίου 2001, ήταν παρόμοια με του προηγούμενου πλην όμως, εκρίθη σκόπιμο, στην αρχή του Συνεδρίου να υπάρξει μια θεματική ενότητα την οποία να παρουσιάσει αμιγώς η ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ και η οποία αφορούσε την Εκτίμηση Απειλής και την ως εκ ταύτης απορρέουσα Εθνική Στρατιωτική Στρατηγική. Η εν λόγω ενότητα παρείχε στην ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ τη δυνατότητα να αναπτύξει το πώς αυτή αντιλαμβάνεται το Αμυντικό Πρόβλημα της χώρας μας μέσα από το πρίσμα επαγγελματιών του είδους,

που αξιώθηκαν να ανέλθουν σε υψηλές θέσεις των Ε.Δ. (Στρατηγός ε.α. Δ. Σκαρβέλης, Αντιναύαρχος ε.α. Γ. Δεμέστιχας Π.Ν.).

Κατά τα λοιπά υπήρξαν είκοσι οκτώ Εισηγήσεις από Αξιωματικούς ε.α., Καθηγητές και ανεξάρτητους αναλυτές και ερευνητές. Παράλληλα υπήρξε στρατιωτική εκπροσώπηση του ΥΕΘΑ ενώ λίαν ηυξημένη υπήρξε η αντιπροσωπεία ε.ε. υψηλόβαθμων Αξιωματικών των Ε.Δ. σε σχέση με το προηγούμενο Συνέδριο.

Οι εργασίες έκλεισαν με σύνοψη του Προέδρου του Συνεδρίου Αντιστρατήγου ε.α. Χ. Μουστάκη, Επιτίμου Διοικητού Στρατιάς, με τα εξής περιληπτικά συμπεράσματα :

- Το διεθνές περιβάλλον, εξελίσσεται ταχύτατα, δυναμικά και αβέβια με κινδύνους, που μεταβάλλονται ταχύτατα σε απειλές, ιδιαίτερα μετά την τρομοκρατική ενέργεια της 11^{ης} Σεπτεμβρίου 2001 στη Ν. Υόρκη.
- Η χώρα μας αντιμετωπίζει πολλαπλές απειλές δυσδιάκριτες και μεταβαλλόμενες, οι οποίες όμως είναι υπαρκτές, ανεξάρτητα αν είναι άμεσες ή όχι. Κυρία όμως απειλή παραμένει η Τουρκική.
- Η έκρηξη της τεχνολογίας, της πληροφορικής και των επικοινωνιών έχει φέρει πραγματική επανάσταση, η οποία δημιουργεί τις προϋποθέσεις δημιουργίας ρηγμάτων στην Εθνική Ασφάλεια. Δεν αποκλείεται, στο μέλλον, οι χαμηλής εντάσεως διαμάχες να συνδυάζονται με επιθέσεις μέσω Η/Υ, που θα προκαλούν προβλήματα στην οικονομία, το εμπόριο κ.λ.π.
- Οι τεχνολογικές εξελίξεις, σε συνδυασμό με τις μεταβολές των απειλών, επιβάλλουν την συνεχή αναθεώρηση της στρατιωτικής στρατηγικής και τακτικής. Γι' αυτό καθίσταται αναγκαία η συνεχής ενημέρωση και παρακολούθηση των εξελίξεων από τους αρμοδίους.
- Η στρατηγική μας πρέπει να αποβλέπει στην αξιόπιστη αποτροπή, η οποία όμως προϋποθέτει την αντικατάσταση του δόγματος «Δεν διεκδικούμε τίποτα» με το «Διεκδικούμε όλα όσα μας ανήκουν».
- Ο βασικότερος παράγων της αξιόπιστης αποτροπής είναι οι ισχυρές Ε.Δ., με ότι αυτό συνεπάγεται από πλευράς προσωπικού και υλικού.
- Η ευθύνη για τη δημιουργία ισχυρών Ε.Δ. έχει ανατεθεί στα στελέχη των Ε.Δ., που πρέπει να είναι επαγγελματίες στρατιωτικοί επιστήμονες. Είναι λανθασμένη η αντίληψη που καλλιεργείται από κάποιους κύκλους, ότι τον πόλεμο στο μέλλον, λόγω των τεχνολογικών εξελίξεων, θα διεξαγάγουν επιστήμονες. Οι στρατοί χρειάζονται ηγέτες που να μπορούν να εμπνέουν τους στρατιώτες και να τους οδηγούν ακόμη και στο θάνατο.

- Οι σύγχρονες τεχνολογικές εξελίξεις μπορούν να δώσουν αξιόπιστες λύσεις στο αμυντικό πρόβλημα της χώρας και ιδιαίτερα στην κάλυψη της μεγάλης υπεροχής, σε προσωπικό, της Τουρκίας, με πιο αποτελεσματικά και με λιγότερο προσωπικό υπηρετήσεως οπλικών συστημάτων. Βασική όμως αρχή πρέπει να είναι η ποιοτική υπεροχή και όχι η ποσοτική υπεροχή έναντι του πιθανού αντιπάλου. ΜΟΝΟ με την ποιοτική υπεροχή προσωπικού και μέσω είναι δυνατόν να αντιμετωπιστεί η ποιοτική υπεροχή της Τουρκίας.
- Οι αμυντικές δαπάνες πρέπει να αντιμετωπίζονται με βάση τις επιχειρησιακές απαιτήσεις και όχι με λογιστικά κριτήρια.
- Η διατήρηση της ισορροπίας ισχύος μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας είναι αναγκαία, έστω και αν αυτό προκαλεί κάποια μεγαλύτερη επιβάρυνση. Η Ελλάδα είναι υποχρεωμένη να ακολουθεί τις κινήσεις της Τουρκίας, που έχει την πρωτοβουλία στον ανταγωνισμό των εξοπλισμών. Η Ελλάδα, για λόγους καλής θελήσεως, άφησε ανεκμετάλλευτη την ευκαιρία, που της προσέφερε η οικονομική κρίση της Τουρκίας, η οποία μείωσε κατά 30% τις αμυντικές της δαπάνες και δεν ανέλαβε την πρωτοβουλία που θα μπορούσε να την φέρει σε δυσχερή θέση. Το μέλλον θα δείξει αν αυτή η χειρονομία θα έχει ανάλογη ανταπόκριση.
- Επιβάλλεται η ανάπτυξη της Ελληνικής Πολεμικής Βιομηχανίας με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια και η ενίσχυση της ιδιωτικής αμυντικής βιομηχανίας δια της αναθέσεως κατασκευαστικού έργου και της ισότιμης συμμετοχής στη συμπαραγωγή υλικού, με διαφανή κριτήρια.
- Η συμμετοχή μας σε πολυεθνικές επιχειρήσεις είναι επιβεβλημένη, γιατί μόνο έτσι θα μπορούμε να επηρεάσουμε τις εξελίξεις επ'ωφελεία των εθνικών μας συμφερόντων. Γι'αυτό απαιτείται ένα αξιόπιστο και αποδοτικό σύστημα διαθέσεως δυνάμεων, ώστε να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις, αλλά και να μη προκαλούνται προβλήματα στις Ε.Δ. και την άμυνα της χώρας.

Η πραγματοποίηση του Συνεδρίου βασίστηκε σε χορηγίες του ΥΕΘΑ, της EUROFIGHTER, της HDW/FERROSTAAL, της SUNLIGHT CREATING ENERGY, της FINATEC, της ΠΥΡΚΑΛ, της ΕΑΒ, της STN ATLAS ELECTRONIC, των ΝΑΥΠΗΓΕΙΩΝ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ, των ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΝΑΥΠΗΓΕΙΩΝ, της ΜΑΡΑΚ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΑΒΕΕ, της EUROTEST LTD καθώς και της DEFENDORY.

Άξιον λόγου να αναφερθεί είναι το γεγονός της πληθώρας αντιπροσωπειών Αξιωματικών των Ε.Δ. σε συνδυασμό με την παρουσία υψηλόβαθμων στελεχών, καθώς και της πληθώρας των χορηγών. Τα ανωτέρω πιστοποιούν ότι το Συνέδριο «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ '99» προκάλεσε το ενδιαφέρον και τις ευμενείς εντυπώσεις/σχόλια των καθ' ύλην ενδιαφερομένων με αποτέλεσμα την ευρεία συμμετοχή τους στο Συνέδριο «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ 2001» και κατά συνέπεια την καθιέρωση πλέον των Συνεδρίων «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ».

Μετά την εκθετικώς αυξανόμενη επιτυχία του Συνεδρίου «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ 2001» έναντι του «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ '99», η ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ προχωρεί πλέον στη διοργάνωση του

Συνεδρίου «**ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ 2003**» λαμβάνοντας υπόψη τις νέες παραμέτρους που συνιστούν την σύγχρονη απειλή και που είναι οι λεγόμενες ασύμμετρες απειλές με τη διάσταση του Πληροφορικού Πολέμου, της Τρομοκρατίας, του Βιολογικού και Χημικού Πολέμου. Έτσι λοιπόν, στο Συνέδριο «**ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ 2003**», θα παρουσιασθεί η πλέον ολοκληρωμένη και σύγχρονη μορφή της απειλής η οποία θα εισαγάγει τις προαναφερθείσες νέες διαστάσεις και θα προσδιορίσει το πρόβλημα, άρα και τη λύση του, με μεγαλύτερη ακρίβεια, χρησιμοποιώντας όχι ανεφάρμοστες θεωρίες αλλά κοινό νου, λογική και προ πάντων θετική σκέψη, η οποία συμβαδίζει με τις όποιες Δομικές και Οργανωτικές εξελίξεις στο χώρο των Ε.Δ., ανεξάρτητα εάν οι αρχικές θέσεις της ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ ήταν ενδεχομένως διαφορετικές, δηλαδή ανά πάσα στιγμή τίθεται το στοιχείο της βελτιώσεως μιας υφισταμένης καταστάσεως, πέραν των όποιων τυχόν διαφωνιών, μη θεμελιωδών, και της κριτικής της ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ επί των επιλογών της Ηγεσίας των Ε.Δ. και του ΥΕΘΑ.

Foreigners' Briefing

By Konstantinos Argyropoulos

1. History of the Hellenic Institute for Strategic Studies. Operating and Perspectives
by Rear Admiral J. Ioannou page 3

2. The Contribution of the Greek Defense Industry to the National Economy
by Mr. S. Moulias President UGMDM page 5

The Union of Greek Manufacturers of Defense Materiel was found in 1982. It includes the total of the Greek governmental and private Defense Industry. More than 140 Greek industrial and handicraft units are members of the Union.

The President and the nine member's executive board that comes out of elections from the defense industrialist's general assembly practice the administration of the Union.

The Union aims to shield and promote the interests of its members, to develop the Greek defense industry, to reduce the heavy burden of the against Greece balance of payments in the relative sector and finally to forward the exports.

The basic targets of the Union are adjusted to the reality of nowadays that, as a matter of fact, is the strengthening of the Greek industry. The Union's administration today tries to boost any effort to ameliorate the Greek participation to the armaments programs of the Greek Armed Forces.

Today, better than ever, all the Greek industrial units are fully modernized with the right infrastructure, experience and knowledge of their personnel for a series of qualified products on the sector of defense, that are distinguished in the world of the modern high technology. All the defense material industries follow the international evolution in facts and technology and they adjust accordingly, creating at the same time conditions for cooperation mainly with industries abroad, that produce high technology outputs. The 95% of the Greek defense industries are certified according to ISO 9000.

The Greek defense industry can produce material of excellent quality that can be found in the following categories: Ammunition and explosives, weapons and weapon systems, military and armored vehicles, warships, aviation material, electronic and electrical staff, communications staff, optical and Electro-optical.

Our motto is Cooperation-Quality-Reliability-Authenticity.

3. Armaments and Economy

by Lt. Gen. Ret. G. Korakis page 6

Since the beginning of the 1990 we notice significant changes in almost all the states in regard of the structure of the military organization and the production and the international handling of the weapon systems. All NATO member countries follow a policy of reducing their military expenses, because of the collapsed rival military coalition. There is one exception in this newly formed situation. Turkey. Turkey, although presents the lowest income rates per capita between NATO countries, the Turkish social forms tolerate high military expenditures, ignoring financial and social problems. The political regime of the country materializes its ambitious policy in order to play the role of a peripheral superpower, thing that, as they consider, will bring positive effects in the whole of the Turkish society.

The obviously big military expenses join the peripheral instability and the negative consequences in the economy of the states.

It is said that investments in defense means loss of money. This is not correct, because defense means public possessions. Defense and every investment on it are equal with elements of deterrence that secure peace, stability and regular proceeds of the economy.

The planning of the armaments program must aim to meet the evaluated threat, not the competition with a likely opponent. An armaments program is considered a realistic one when it is based on the superiority in quality of the weapon system in conjunction with the professional capacity of the manpower.

The General Staffs nowadays must count the terrain as a less powerful factor in future military operations. Terrain can be used more as a starting platform (mainly by airforce) to strike and control the interior of the zones the enemy uses.

The thought that must prevail in the minds of the planners is to study thoroughly the needs and the offers and choose accordingly the appropriate weapon systems.

4. The today Role of the Armed Forces in International relations.

By University Professor Mr. Panayotis Ifestos page 9

The security of any collective entity used to be and it is going to go on as the most important hypothesis in the degree of the accumulative classification. This is valid in domestic terms by securing the normal function of the agreed regulating structures of every social-political system as well as it secures the essence from threats that come from the be it so anarchist international system.

5. The catastrophe of Asia Minor- Fatal faults.

By General Ret. D. Skarvelis, Academician- Honorary Chief of HAFGS page 12

The event that marked Hellenic History in all its gravity and the one that has turned the tide of the Hellenic Nation.

6. The illegal immigrants infiltration in Greece and the demographic problem in relation with National defense.

By Brig. Gen. Ret. Achilleus Georgiou page 16

A description of the new component that has to be seriously under speculation before the new parameters differentiate the standards of the National Security.

7. Crime in Greece today.

By Maj. Gen. Ret. (Police) P. Laggaris page 20

The increasing criminality in numbers and quality and the organized crime must alert the governors so to stop the phenomena and secure people in safer havens.

8. National Defense Policy and Armaments.

By Vice Admiral Ret. Gr. Demestichas, Honorary Commander of the Greek Fleet, page 23

Conditions that can be adopted for mighty Armed Forces that can carry out National objectives, are the excellently trained personnel with high morale and the material that is renewed in time so to keep on a superiority against likely enemies.

9. Essay on Armaments

by Brig. Gen. Ret. Konstantinos Argyropoulos page 24

10. Congresses of the Hellenic Institute for Strategic Studies "STRATEGY"-
Conclusions- Perspectives

by Rear Admiral Ret. J. Ioannou page 26

11. Farewell to our friend Stamatis Igglessis

ΜΕΛΟΥΣ Δ.Σ. ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ

Του Αντιναυάρχου ε.α. Γ. ΔΕΜΕΣΤΙΧΑ Π.Ν.

Επιτίμου Αρχηγού Στόλου

Αγαπημένε μας Σταμάτη,

Εκ μέρους του Διοικητικού Συμβουλίου της Ελληνικής Εταιρίας Στρατηγικών Μελετών (ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ), της οποίας υπήρξες βασικό μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου **καθώς και αθόρυβος δωρητής**, σου απευθύνω τον τελευταίο χαιρετισμό.

Οδυνηρή αυτή η στιγμή του αποχωρισμού. Η λύπη και η συγκίνηση, μας διακατέχουν, καθώς είμαστε εδώ, για να αποχαιρετίσουμε τον φίλο μας, τον πραγματικό Έλληνα πατριώτη, που φεύγει για το μακρινό του ταξίδι, χωρίς επιστροφή, δυστυχώς.

Προσωπικά θεωρώ μεγάλη μου τύχη, αλλά και τιμή, που σε γνώρισα. Η βαθειά γνώση αλλά και οι προτάσεις που είχες για τα Εθνικά θέματα, ήταν μία ευχάριστη έκπληξη για τα μέλη μας. Με καθαρή, γρήγορη σκέψη, κατέθετες την γνώμη σου και μετείχες στις εργασίες της Εταιρίας μας, αφιερώνοντας σημαντικό χρόνο. Η οικογενειακή σου παράδοση, Σταμάτη, έτρεχε στο αίμα σου. Ήσουν γεμάτος Ελλάδα, πιστός συνεχιστής των οικογενειακών σου παραδόσεων.

Όταν άλλοι νέοι Έλληνες, σήμερα, στο άκουσμα μόνο των λέξεων Ένοπλες Δυνάμεις, γυρίζουν την πλάτη, εσύ, αντίθετα, έτρεχες να τις αγκαλιάσεις και να προσφέρεις, σε μία μάλιστα περίοδο ιδιαίτερα κρίσιμη για την χώρα μας. **Πίστευες και αγωνιζόσουν** για μία Ελλάδα υπερήφανη, με αξιοπρέπεια και διεθνές κύρος. **Τίμησες**, σε κάθε περίπτωση, το Πολεμικό Ναυτικό και έδειξες την αγάπη σου για τις Ελληνικές θάλασσες.

Σε γνωρίσαμε από κοντά και εκτιμήσαμε το ψυχικό μεγαλείο σου, τον υπέροχο χαρακτήρα σου, με κύρια σημεία : το θάρρος της γνώμης σου, την αξιοπρέπεια και την υπευθυνότητα.

Γνωρίσαμε ένα σύγχρονο ευπατρίδη, από τους λίγους που έχουν απομείνει στην χώρα μας και αποτελούν μία φωτεινή ελπίδα για το μέλλον της και αυτό των παιδιών της.

Τιμότης, ευθύτης, ρεαλισμός, ήσαν οι οδηγοί σε κάθε σου πράξη. Υποθήκες που αφήνεις στην οικογένειά σου, φίλους και συνεργάτες, σε όλους μας.

Σταμάτη Ιγγλέση,

Φεύγεις αφού δημιούργησες πολλά και έδωσες με θάρρος την τελευταία μάχη που όλοι οι θνητοί καλούμεθα να δώσουμε κάποια στιγμή. Εσύ έδωσες αυτή την μάχη και φεύγεις πολύ νέος, ενώ είχες

ακόμα τόσα πολλά να προσφέρεις, στην οικογένειά σου, τους φίλους, τους συνεργάτες, την ναυτική οικογένεια και την πατρίδα.

Δύσκολη η ώρα αυτή του αποχωρισμού. Τώρα, Σταμάτη, ξεκινάς το τελευταίο σου ταξίδι, ενώ το κενό που αφήνεις, θα μεγαλώνει, όσο περνά ο καιρός, γιατί ανθρώπους σαν εσένα σπανίως συναντάμε στην σημερινή ζωή.

Φεύγεις με την εκτίμηση όλων όσων σε γνωρίσαμε. Πενθούμε τον χαμό σου μαζί με την οικογένειά σου, αλλά να γνωρίζεις ότι θα μείνεις μέσα στην καρδιά μας, **θα σε θυμόμαστε, θα τιμούμε** το παράδειγμά σου και **θα συζητούμε** για σένα σαν να είσαι δίπλα μας, αφού είμαστε βέβαιοι ότι από εκεί ψηλά θα μας στέλνεις την αγάπη σου.

Καλό σου ταξίδι.